ESTAÇO (Achille) [STATIUS (Achilles)]

~~Achilles Tatios~~

IMAGINES
ET·ELOGIA·VIRORVM
ILLVSTRIVM·ET·ERVDITOR
EX·ANTIQVIS·LAPIDIBVS
ET·NOMISMATIB·EXPRESSA
CVM ANNOTATIONIB·
EX
BIBLIOTHECA
FVLVI·VRSINI
M·D·LXX·
Romæ Ant. Lafrerij Formeis

AD ANTONIVM AELIVM, POLAE EPISCOPVM,

Patriarcham Hierosolymitanum,

Laurentij Gambarae Brixiani Carmen.

PRaestantes virtute viri, quorum hic liber ora
Viua refert, propriosq; habitus è marmore & aere
Caelatos, multo quondam cum nomine vitam
Duxere in terris: sed, postquam luminis huius
Liquerunt vitalem auram, memoresq; merendo
Mortales fecere sui, per saecula longa
Cum magno splendore iterum vixere per orbem,
Ob positas illis à gratis ciuibus vrbe
In media, medioq; foro, domibusq; paternis
Fulgentes aere effigies, & iaspide fulua,
Quas ipsi meruere suis virtutibus olim,
Quum multa rerum primas indagine causas
Noscere tentarint scriptis. hinc didita terris
Inclyta fama fuit, qua lucem fert oriens sol,
Quaque cadens summo tenebras inducit Olympo.
Sed, quum tempus edax illorum ex marmore formas
Fregisset, meritosq; vna delesset honores,
Totq; virum clara in tenebris monumenta iacerent;

Quam famam merito debet, laudemq́; referre
Fuluius Vrsinus? qui tot simulacra virorum
Hoc vno in libro, veros imitantia vultus,
Collegit, lucisq́; illos reuocauit ad oras
E tenebris, vitamq́; dedit, quae munere Fului
Tertia nunc illis vita est. hi namque per ora,
Ora virum volitare tuis felicibus audent
Auspiciis nunc, ò Aeli, nec fulgura saeua,
Nec longam annorum seriem, venturaq́; bella,
Venturosq́; timent casus, alacresq́; vicissim
Occurrunt tibi praecipue: nam tu quoque viuo
Marmore caelari, vel gemmis, aut orichalco
Inter & heroum coetus, numerumq́; locari,
Dignus es ob candorem animi, mentisq́;, tuamq́;,
Antoni, cum laude fidem, quam maximus in te
Vidit Alexander positam Farnesius, vsúq́;
Expertus longo est magnis in rebus agendis.
O felix Aeli ante alios, quem conditor alti
Aetheris, & terrae tantis ac talibus vltro
Muneribus vitae primis cumulauit ab annis.

IN LIBRVM IMAGINVM FVLVII VRSINI

PRAEFATIO.

T. Pomponium Atticum, scribit Cornelius Nepos in eius vita librum composuisse de viris Illustribus, atque versibus non amplius quaternis, quinisque sub singulorum imaginibus facta, & magistratus eorum descripsisse. Plinius etiam libro 35. cap. 2. non modo Atticum, sed M. quoq; Varronem huiusmodi quoddam volumen edidisse narrat, adiectis in eo septingentorum illustrium non nominibus tantum, sed & aliquo modo imaginibus, non passum, inquit, intercidere figuras, aut vetustatem aeui contra homines valere &c. Has autem imagines, quas coniectas in eos libros opinor, consueuisse antiquos cum ex ære, tum è marmore clarissimis viris ponere, ex iis, quae supersunt, earum reliquiis, & ueterum quoque scriptorum monumentis intelligere possumus. quinetiam nomismata nonnullas nobiles ciuitates suorum illustrium ciuium imagine honoris causa signasse, & ex ipsis æreis, argenteisue, & ex auro nomismatibus, quae reperiuntur, colligimus, & Aristoteles in Rhetoricis, ac Iulius Pollux in lib. 10. tradūt. Sed imagines cum in foris, aliisque vrbis locis, tum potissimum in Bibliothecis collocabantur. quarum quidem ponendarum Asinium Pollionem primum auctorem extitisse his verbis indicat Plinius in eodem libro. Siquidem non solum ex auro, argentoue, aut certe ex ære, in Bibliothecis dicantur illi, quorum immortales animae iisdem locis loquuntur, quinimo etiam quae non sunt, finguntur; pariuntq; desideria non traditi vultus, sicut in Homero euenit. quo maius, vt equidem arbitror, nullum est felicitatis specimen, quàm semper omnes scire cupere, qualis fuerit aliquis. Asinij Pollionis hoc Romae inuentum, qui primus, Bibliothecam dicando,

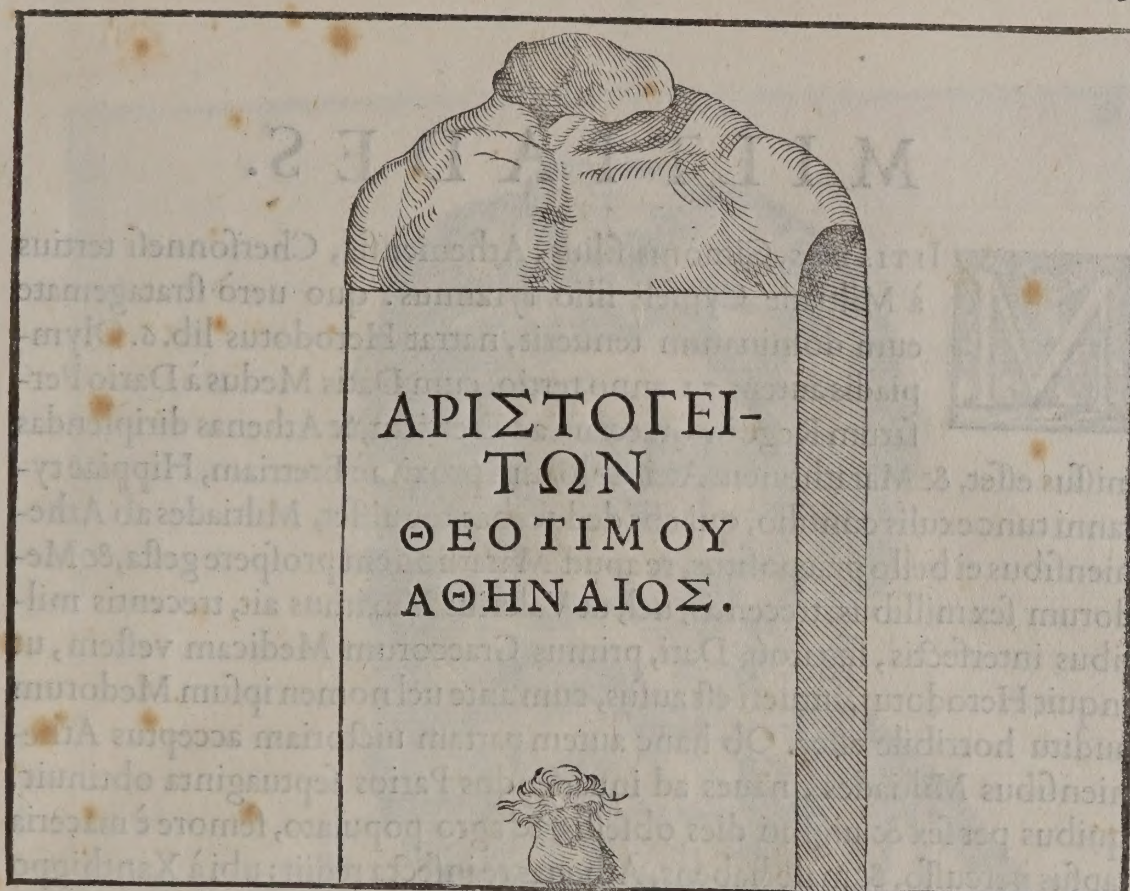
cando, ingenia hominum rempublicam fecit &c. E quibus Plinij verbis illud quoque, quod ad institutum hoc nostrum maxime pertinet, colligimus, fictas fuisse quorundam imagines ab antiquis, nec in omnibus ueros vultus expressos esse. In Bibliothecae autem atrio scriptorum imagines collocasse Pollionem, Isidorus etiam in etymologiarum libro refert. & ad Atticum scribens Cicero, malo, inquit, in illa sedecula, quam habes sub imagine Aristotelis, sedere, quàm in istorum sella curuli. & in oratore, Demosthenis imaginem ex ære in Tusculana Bruti villa se uidisse ait. In foris igitur positas etiam fuisse clarorum virorum statuas, ex multorum veterum scriptorum auctoritate constat. itaque Lampridius, Augustum virorum illustrium imagines ex Capitolina arce in Martium campum transtulisse: Dion, Hadrianum multorum amicorum effigies in foro posuisse: Capitolinus, M. Aurelium signa plurimorum nobilium in foro Traiani statuisse scribunt. in cuius quidem fori ruinis, patrum nostrorum temporibus, Claudiani quoque poëtae basis statuae reperta fuit, & in domum Pomponij Laeti, vbi nunc etiam est, translata. Ex iis autem, quos impressimus, Hermis (sic enim statuas illas quadratas sine manibus, & pedibus nominandas esse existimamus) multi sunt superioribus annis ex Hadriani villa Tiburtina eruti, & Romam inde translati: licet nonnullis literae tantum, deiectis uetustate capitibus, supersint; quae dum reponere aliqui suis truncis non satis diligenter curant, aliena capita non suis pectoribus, ut in Aristophane, Heraclito, Carneade, & Isocrate factum est, imposuerunt. quod tamen esset aliquo modo iis ignoscendum, quia antiquo trunco antiquum caput, & si non suum, restituerunt, nisi ueteribus quoque quibusdam imaginibus non sua ipsi nomina addidissent, ut in Thalete, & in utraque Diogenis imagine fecerunt; quae quia in antiquarum imaginum nuper impressum librum irrepserunt, volui uos admonuisse, ne, ueritatis ignoratione, falsa illa, ac subdititia inscriptione deciperemini. Quadratas autem statuas sine manibus & pedibus, cuiusmodi Hermae, qui τετράγωνοι apud Graecos fingi solebant, cum quadratis etiam literis, illustribus viris dicatas ab antiquis fuisse, non aliam ob causam opinor, quàm quòd ea forma, quae sola perfecta, absolutaque sit, illorum virtutem, sapientiamque minime fluxam, minimeque mutabilem indicare uellent. itaque quadratum uirum, qui esset omnibus numeris absolutus, ut est apud Platonem, & Aristo-

& Aristotelem, appellare solitus est Simonides. Hac Hermathenam forma in antiquo æreo nummo signatam animaduertimus, Mineruae scilicet caput galeatæ quadrato Hermae adhaerens; & qui Athenis vna nocte circumcisi ab Alcibiade, praeter vnum Andocidis, Hermae dicuntur, non alios, quam nobilissimorum hominum cum inscriptione vultus referebant: huiusmodi enim Hermas Athenienses uirtutis ergo clarissimis viris posuerunt, ut antiqui Graeci scriptores tradunt, & ipsa indicant Hermarum fragmenta, quae virorum Illustrium nomina praeseferunt. Ea igitur, cum statuarum etiam, sepulcrorumque inscriptionibus, atque elogiis, de tot millibus tam pauca reliqua, in vrbis ruinis reperta, & è Graecia, ut ex historiis intelligimus, pleraque translata, cum multis ab hinc annis, antiquitatis studio, quo tunc mirificè delectabar, deditus, in vnum collegissem, non potui amicissimo meo petenti negare: sed, adiectis breuibus quibusdam annotationibus, breui quoque uiginti dierum spatio, qualescunque illae sint, inter uarias occupationes absolutis, in publicum proferenda dedi.

HOC LIBRO

HOC LIBRO CONTINENTVR IMAGINES, ET ELOGIA

Virorum illuſtrium,
Poëtarum,
Philoſophorum,
Hiſtoricorum,
Oratorum,
Grammaticorum,
Iuriſconſultorum,
Medicorum,
Ab epiſtulis Graecis & Latinis,
A ſtudiis,
A bibliothecis Graecis & Latinis.

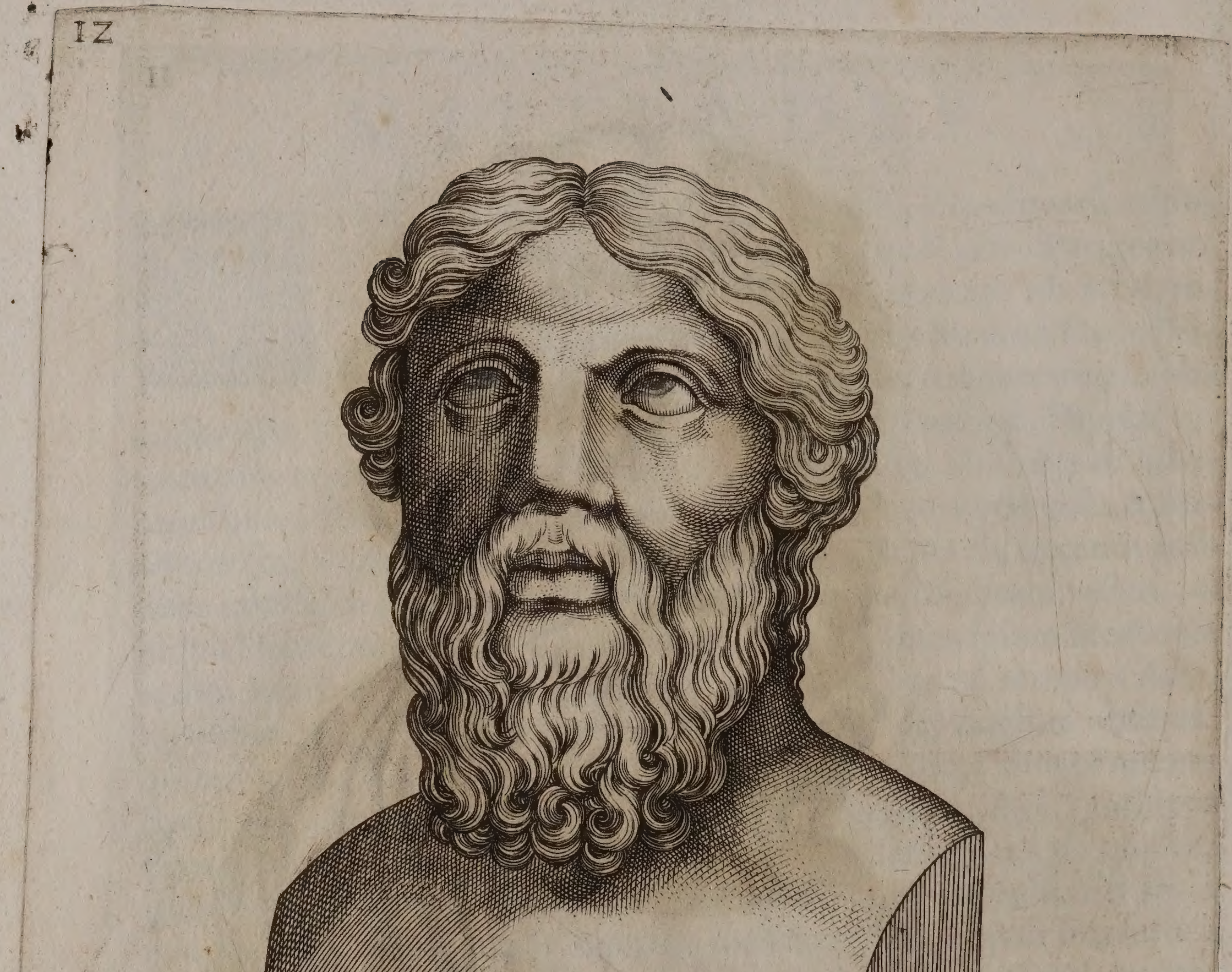
ARistogiton, Theotimi filius, Athenienſis, ex Eretria oriun-
dus, vt ſcribit Herodotus, claruit olympiade 65, Tarquinio
Superbo Romæ regnante: quo tempore Athenarum vrbs ſę-
uo Piſiſtratidarum dominatu tenebatur. Ariſtogiton autem,
Hipparcho, Hippiæ Tyranni fratre, in Panathenaica pompa
interfecto, immortalem ſui memoriam Athenienſibus reliquit: qui virtu-
tis ergo æneas ei ſtatuas, & Harmodio, tamquam patriæ liberatoribus, at-
que Tyrannidis extinctoribus, in illuſtri vrbis loco poſuerunt. De quibus
ita ſcribit Valerius Maxim. lib. 2. cap. 10. Harmodij, & Ariſtogitonis, qui „
Athenas tyrannide liberare conati ſunt, effigies æneas Xerxes, ea vrbe de- „
uicta, in regnum ſuum tranſtulit. longo deinde interuallo temporis Se- „
leucus in priſtinam ſedem reportandas curauit. Rhodij quoque eas, vrbi „
ſuæ appulſas, cum in hoſpitium publicè inuitaſſent, ſacris etiam puluina- „
ribus collocauerunt. Nihil hac memoria felicius, quæ tantum venerationis „
in tam paruulo ære poſſedit. Res autem Ariſtogitonis geſtæ, & hęc de Hip-
parchi cæde hiſtoria extat apud Herodotum lib. 5. Sed diſſentit ab eo ma-
nifeſte Thucydides lib. 8. in quo Herodotum ipſum non leuiter carpit, qui,
veritatis ignoratione, inconſtantes vulgi opiniones fuerit ſecutus. Ari-
ſtogitonis ſepulcrum in rebus Atticis celebrat Pauſanias.

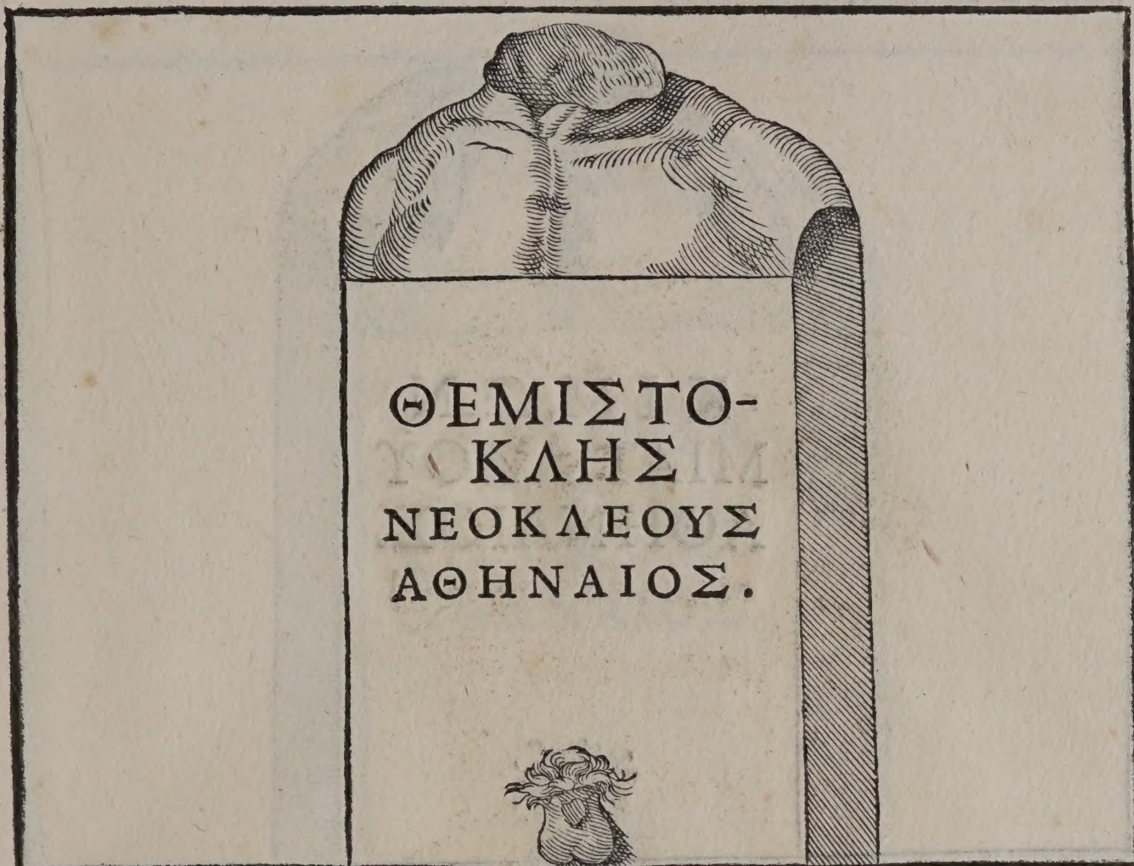
MILTIADES.

MILTIADES, Cimonis filius, Athenienſis, Cherſonneſi tertius à Miltiade Cypſeli filio tyrannus. quo uerò ſtratagemate eum dominatum tenuerit, narrat Herodotus lib. 6. Olympiadis autem 72 anno tertio, cum Datis Medus à Dario Perſarum Rege in Graeciam ad Eretriam, & Athenas diripiendas miſſus eſſet, & Marathonem Atticae locum proximè Eretriam, Hippiae tyranni tunc exulis conſilio, qui eos deducebat, tenuiſſet, Miltiades ab Athenienſibus ei bello praepoſitus, re apud Marathonem proſpere geſta, & Medorum ſex millibus, trecentis, uel, ut Valerius Maximus ait, trecentis millibus interfectis, fugatoq; Dati, primus Graecorum Medicam veſtem, ut inquit Herodotus, intueri eſt auſus, cum ante uel nomen ipſum Medorum auditu horribile eſſet. Ob hanc autem partam uictoriam acceptus Athenienſibus Miltiades, naues ad inuadendos Parios ſeptuaginta obtinuit. quibus per ſex & uiginti dies obſeſſis, & agro populato, femore è maceria lapſus percuſſo, & male habens, Athenas re infecta rediit: ubi à Xanthippo Periclis patre accuſatus, quòd Athenienſes circumſcripſiſſet, ipſe quidem, quod putreſcente femore iaceret in lecto, per ſe non reſpondit; ſed pro eo amici eius, Marathonij belli imprimis mentione facta, populi interuentu, ne capitis damnaretur, obtinuerunt: quinquaginta tamen talentis mulctatus in carcere deceſſit; quæ Cimon filius poſt patris mortem exſoluit. Sepultus autem eſt Athenis Miltiades in patrio monumento, quod Cimonium appellabatur, in loco, qui Diacoele ab Herodoto, à Marcellino autem Rhetore Coele nominatur, prope Meliridas portas. De Miltiadis autem morte ita Valerius Maximus lib. 5. cap. 3. „ Bene egiſſent Athenienſes „ cum Miltiade, ſi eum, poſt trecenta millia Perſarum Marathone deuicta, in „ exilium protinus miſiſſent, ac non in uinculis & carcere mori coëgiſſent. „ Sed, ut puto, hactenus ſaeuire aduerſus optime meritum abunde non duxerunt: „ imo ne corpus quidem eius, ſic exſpirare coacti, ſepulturae prius mandari „ paſſi ſunt, quam filius eius Cimon eiſdem uinculis ſe conſtringendum „ traderet. Graecos autem uerſus, qui ſub Miltiadis imagine inciſi ſunt, ita in latinum uertit Laurentius Gambara Brixianus.

Miltiade, norunt omnes tua facta, ſciuntq;
Virtutem Perſae cum Marathone tuam.

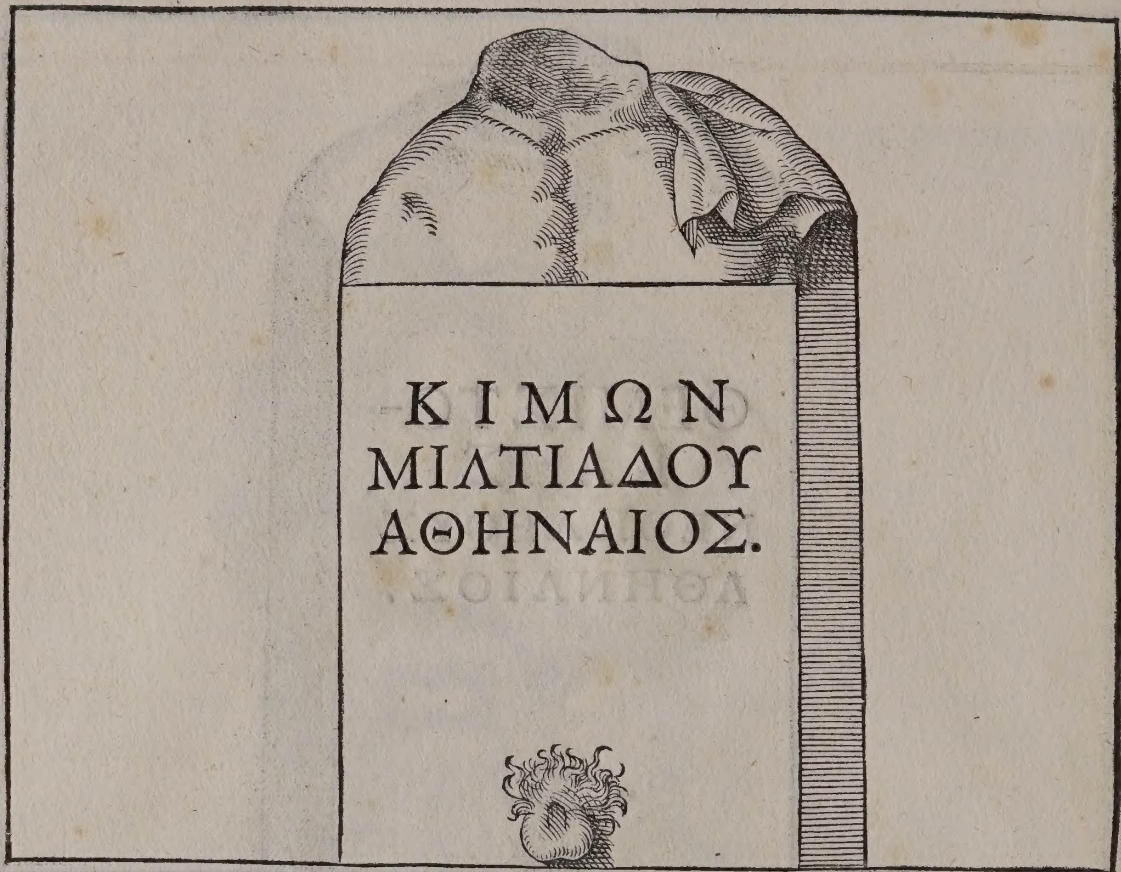

II
ΜΙΛΤΙΑΔΗϹ
QVI PERSAS BELLO VICIT MARATHONIS IN ARVIS
CIVIBVS INGRATIS ET PATRIA INTERIIT
ΠΑΝΤΕϹ ΜΙΛΤΙΑΔΗ ΤΑΛΑΡΗΙΑ ΕΡΓΑ ΙϹΑϹΙΝ
ΠΕΡϹΑΙ ΚΑΙΜΑΡΑΘΩΝ ϹΗϹ ΑΡΕΤΗϹ ΤΕΜΕΝΟϹ

12
ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ
ΚΙΜΩΝΟΣ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

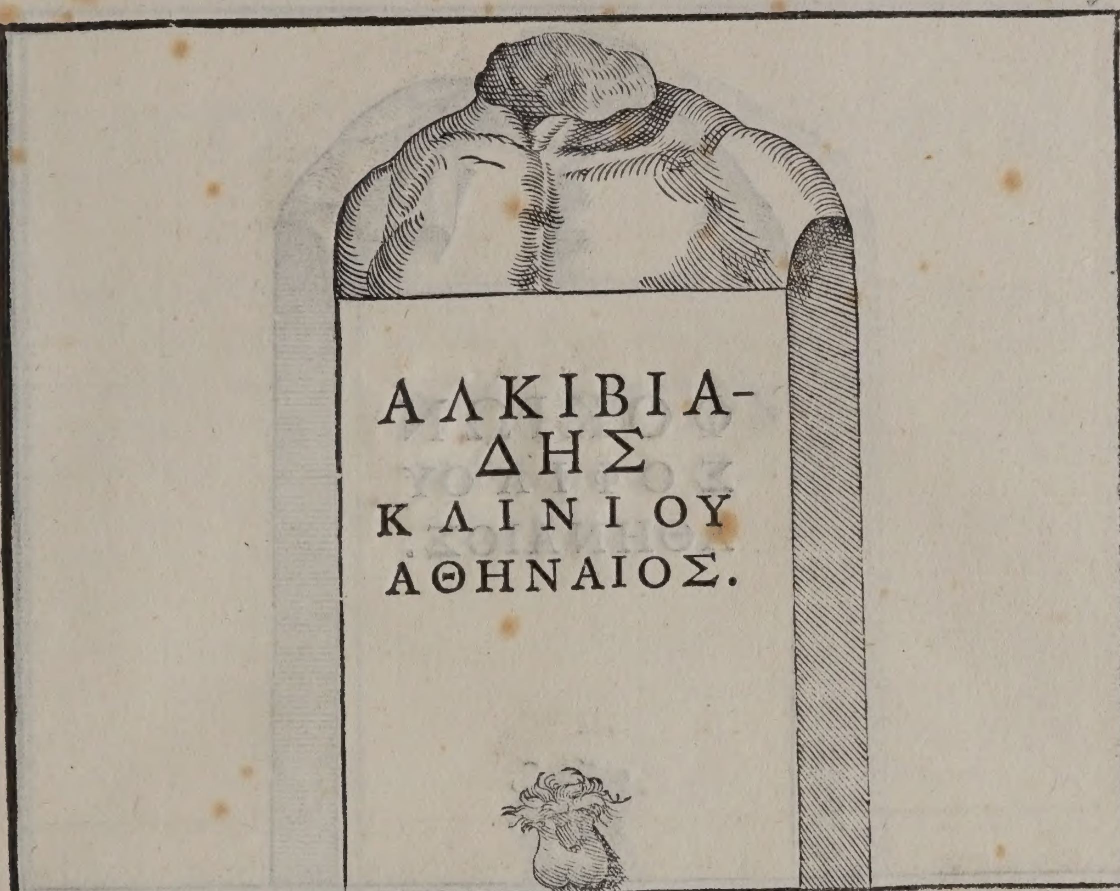

THEMISTOCLES Neoclis filius, Athenienſis ex vico Phreario, tribuq́; Leontide, floruit non multos poſt exactos Romæ reges annos; vir incredibili quadam conſilij, atque ingenij magnitudine, memoria autem tãta, vt ciuium omnium nomina teneret. Olympiadis 75 anno primo bello contra Perſas Imperator ab Athenienſibus prępoſitus, nauali apud Salaminem commiſſa pugna, victor ſeruitute Græciam liberauit. atque ita de Athenienſium Repub. meritus, non tamen ſuorum ciuium odium effugere potuit; ſed, ingrati populi pulſus iniuria, & in exilium miſſus, ad Artaxerxem ſe in Aſiam contulit, magniſq́; muneribus à Rege donatus Magneſiæ habitauit. Huius, inquit Probus in eius vita, ad noſtram memoriam monumenta manſerunt duo, Sepulcrum propè opidum, in quo eſt ſepultus: ſtatuæ in foro Magneſiæ: de cuius morte multis modis apud pleroſque ſcriptum eſt, ſed nos Thucydidem potiſſimum auctorem probamus, qui illũ ait Magneſiæ morbo mortuum, neq; negat fuiſſe famam venenum ſua ſponte ſumpſiſſe, cum ſe, quæ Regi de Gręcia opprimenda pollicitus eſſet, pręſtare poſſe deſperaret. Idem oſſa eius clam in Attica ab amicis ſepulta, quoniam legibus non concederetur, ꝙ proditionis eſſet damnatus, memoriæ prodidit. Themiſtoclis autem res geſtæ apud Thucydidem, & Plutarchum ſunt in promptu. De morte Valerius quoque Maximus ſcribit, inſtituto ſacrificio exceptum patera tauri ſanguinem hauſiſſe. De ſepultura illud addit etiam Plutarchus, Diodorum hiſtoricum in libro de monumentis narrare Themiſtocli ſepulcrum apud Piræum portum, quem ipſe ędificauerat, conſtructum fuiſſe.

Cimon

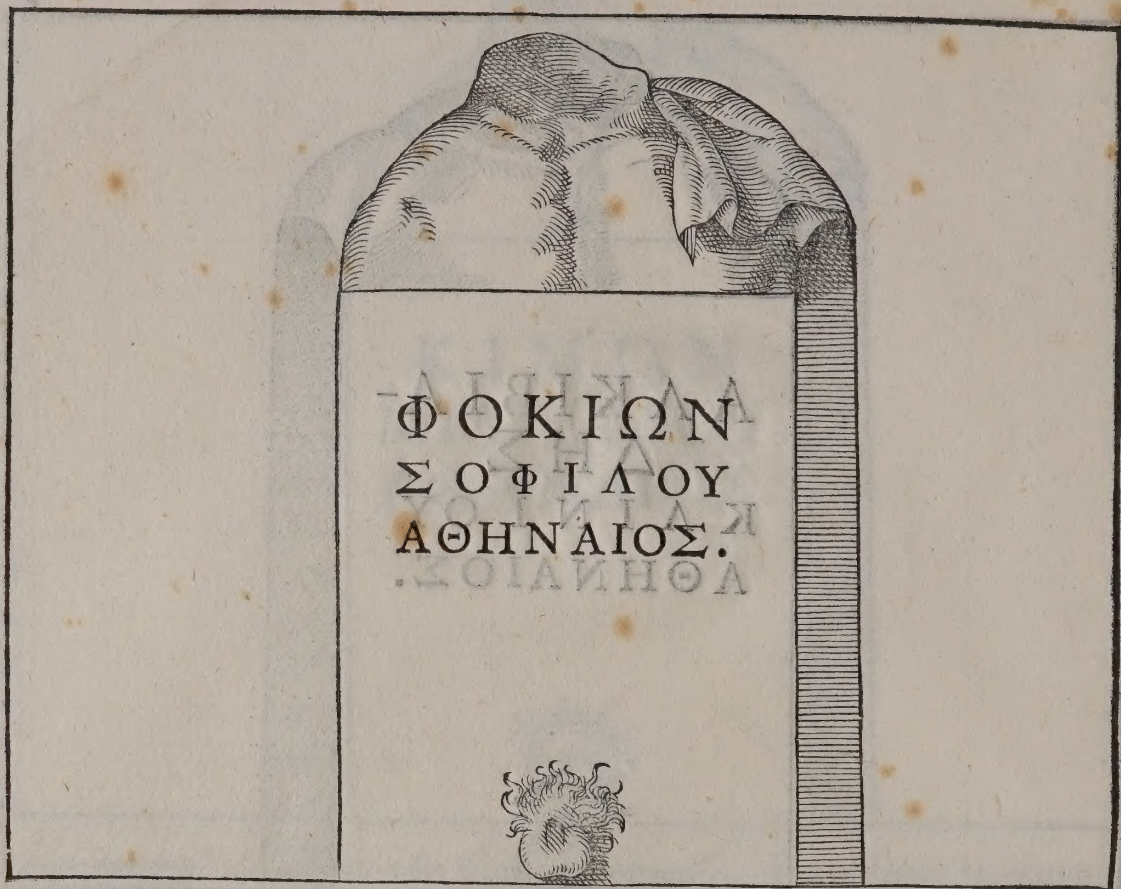

CIMON Miltiadis filius, Atheniensis, ob præstitam parenti pietatem in primis clarus, floruit olympiade 77, cuius anno tertio, Demotione archonte, ab Atheniensibus ad liberandas Persico dominatu Græcas ciuitates cum imperio missus est: Quibus receptis, victor domum reuersus, iudicium, certamenque Tragœdorum instituit, & Athenarum arcem, quæ meridiem spectat, de hostium manubiis exornauit. Cum itaque maximis fortunæ bonis, honoribusque amplissimis, & rerum gestarum gloria floreret, suspectus esse Atheniensibus cœpit, & in exilium pulsus, quinto anno reuocatus est. Moritur autem in oppido Citio, cum in morbum grauem incidisset. De Cimone videndus Æmilius Probus in eius vita.

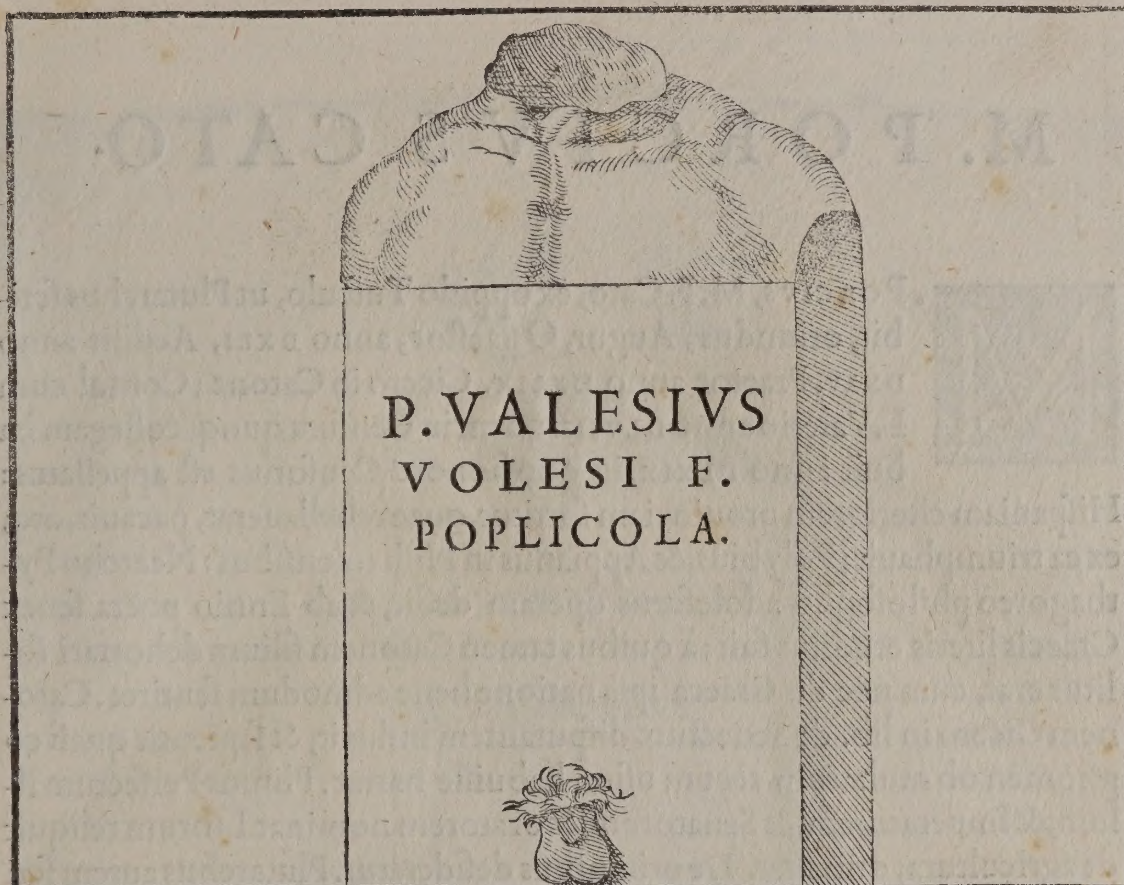

ALCIBIADES Cliniæ filius, Athenienſis, ex ampliſſima familia
natus ad omnem laudem, claruit qua Socrates aetate, cuius
etiam diſputationibus eruditus, vir excellens conſilio, & elo-
quentia habitus eſt; Athenisq; per annos multos & urbanis
eodem tempore & bellicis rebus praefuit. Alcibiadis autem
res geſtas narrat Thucydides, & qui eius quoq; uitam ſcripſere Plutarchus, &
Aemilius Probus, è quibus illuſtria huius uiri facta petenda ſunt. Valerius
etiam Max. lib. 6. cap. 9. ita de Alcibiade ſcribit. Iam Alcibiadem quaſi duae »
partitae fortunae ſunt: altera, quae ei nobilitatem eximiam, abundantes di- »
uitias, formam praeſtantiſſimam, fauorem ciuium propenſum, ſumma im- »
peria, praecipuas potentiae uires, flagrantiſſimum ingenium aſſignaret; al- »
tera, quae damnationem, exilium, uenditionem bonorum, inopiá, odium »
patriae, uiolentam mortem infligeret &c. Et lib. 1. cap. 7. de Alcibiadis morte »
ita ſcribit. Alcibiades quoq; miſerabilem exitum ſuũ haud fallaci nocturna »
imagine ſpeculatus eſt: quo enim pallio amicae ſuae dormiens opertum ſe »
uiderat, eo interfectus, & inſepultus iacens contectus eſt &c. Itaque Cicero »
lib. 2. de Diuinat. de hac ipſa re ita. Alcibiades cum eſſet proiectus inhuma- »
tus, ab omnibusq; deſertus iaceret, amica corpus texit ſuo pallio. Annos aũt »
circiter 40 natus diẽ obiit. Alcibiadem oris pulchritudine ceteris ſuae aeta-
tis Atheniẽſibus praeſtitiſſe tradunt, atq; in omni aetatis gradu maximũ ſem̃
per decorẽ, formoſamq; hominis ſpeciem praeſetuliſſe. Pauſanias in Atticis
ſcribit Alcibiadem depictum fuiſſe Athenis à Polignoto cum monumentis
equeſtris victoriae ad Nemeá; & ſtatuae in Comitio Romae meminit Plinius.

Phocion

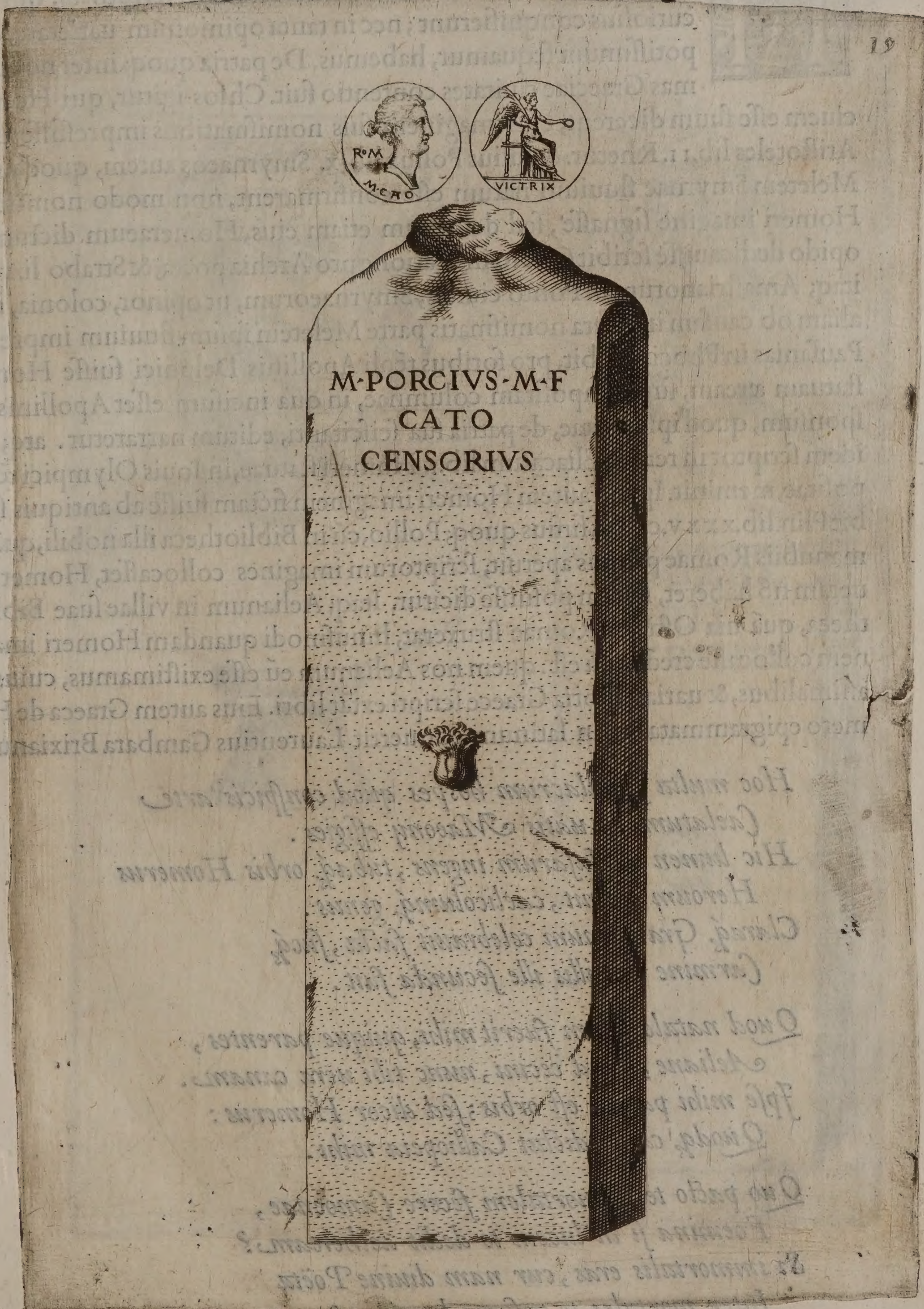
PHocion Athenienſis, quibus parentibus ortus fuerit, igno-
rare ſe ſcribit Plutarchus in eius vita. nos tamen Sophilo pa-
tre natum intelligimus ex antiqua inſcriptione. Claruit au-
tem qua Magnus Alexander ætate: quem tantũ honoris Pho-
cioni tribuiſſe tradit hiſtoricus Duris, ut nulli mortalium, prę-
terquam ipſi, & Antipatro, ſalutem in epiſtolis diceret. Eius geſta cum ab
aliis multis, tum à Plutarcho in eius vita referuntur. Fuit autem cognomẽto
„ Bonus appellatus, ut Probus ſcribit, & Valer. Max. indicat his uerbis in li-
„ bro 3. cap. 8. Placidi, & miſericordes, & liberales, omniq́; ſuauitate tempe-
„ rati mores Phocionis, quos optimè profectò conſenſus omnium bonitatis
„ cognomine decorandos cenſuit. Phocion, ut Probus ſcribit, cum prope
ad octogeſimum annum proſpera perueniſſet fortuna, extremis tempori-
bus magnum in odium uenit ſuorum ciuium. Itaq; damnatus, quòd Pi-
raeeum prodidiſſet, traditusq́; vndecemuiris, ut moris erat Athenis, epoto
veneno interiit: eiuſque Eleuſinem tranſlatum corpus igne crematum eſt,
& ſepulcro conditi cineres. Populum deinde Athenienſem, viri deſiderio,
ſtatuam ei ex ære in illuſtri vrbis loco poſuiſſe refert Plutarchus.

P. VALESIVS, Volesi filius, eiectis Regibus, cum Bruto consul Tarquinio Collatino suffectus anno CCXLIV, atque in eo honore ob populares latas leges Poplicola appellatus, triumphauit primò de Veientibus, Tarquiniensibusq́; secundò de Sabinis. Huic honoris causa tributum est, ut fores aedium non, introrsum trahendo, sed in viam publicam pellendo, aperirentur. Dionysius lib.V, & Plutarchus in eius vita. Et in vrbe ipse, posteriq́; eius sepelirentur, concessum est. Itaque, ut idem scribit Dionysius, prope Forum in Velia publico elatus funere, sepulcro, in quod gens postea Valeria inferri consueuit, conditus fuit, anno CCL, Postumio Tuberto, & Agrippa Menenio coss. Liuius lib.II. Val. Max. lib.VI. & Cicero Academ. lib.IV. In capitolinis magistratuum monumentis Volusus, & in argenteis numis scriptum est. In hoc tamen lapide, & in alio, qui apud me est, Volesus. Valesius autem pro Valerius antiqua scriptura, ut Fusius, & Papisius, pro Furius, & Papirius. ita enim ante Appij Coeci aetatem, qui primus R literam protulisse dicitur, scribebant. Liuius lib.III. Cicero Epistol.IX. ad Papirium Paetum, & Varro de lingua Lat. lib.VI.

M. PORCIVS CATO.

M. Porcivs, M. F. Cato, ex oppido Tuſculo, ut Plutarchus ſcribit, oriundus, Augur, Quaeſtor, anno dxli, Aedilis anno dxlv, Praetor anno dxlix. Cicero in Catone; Conſul cum L. Valerio anno dlviii. quem in Cenſura quoq; collegam habuit anno dlxix. in quo honore Cenſorius eſt appellatus: Hiſpaniam citeriorem prouinciam ſortitus, quae rebellauerat, pacauit, atq; ex ea triumphauit; Polybius, & Appianus in Hiſpanienſibus: Nearcho Pythagoreo philoſopho adoleſcens operam dedit, & ab Ennio poëta ſenex Graecis literis eruditus fuit; à quibus tamen Catonem filium dehortari ſolitus erat, cum nec de Graeca ipſa natione bene admodum ſentiret. Catonem Cicero in lib. de Senectute diſputantem induxit, & ſapientis quaſi cognomen ob multarum rerum uſum habuiſſe narrat. Plinius Perfectum illum, & Imperatorem, & Senatorem, & oratorem nominat. Librum reliquit de agricultura, qui extat. De originibus deſideratur. Plutarchus autem ſcribit Catonem propria manu hiſtorias maiuſculis literis exaraſſe. Moritur initio tertij Punici belli, annos natus quinque & octuaginta, ut Cicero in libro de claris oratoribus ſcribit. Plutarchus autem anno aetatis nonageſimo Catonem accuſaſſe Ser. Sulpicium Galbam affirmat, ſtatuamq; ei populi iuſſu in Hygiae templo poſitam fuiſſe. Quod autem in altera argentei nummi parte uictoriae ſimulacrum cum literis, Victrix, adiectum eſt, pertinere arbitror ad id, quod Liuius lib. 35 ſcribit. aediculam Victoriae Virginis prope aedem Victoriae Catonem biennio poſtquam uouit dedicaſſe. quo loco uidendum, an pro Virginis ſit Victricis ſcribendum, licet apud Sex. quoque Rufúm, & P. Victorem in viii regione eodem modo ſcriptum reperiatur.

ROM
M·CATO
VICTRIX
M·PORCIVS·M·F
CATO
CENSORIVS

HOMERVS quibus parentibus ortus, quibuſue temporibus floruerit, incertum eſt: uariant enim inter ſe Graeci ſcriptores, qui haec curioſius conquiſierunt; nec in tanta opinionum uarietate, quid potiſſimum ſequamur, habemus. De patria quoq; inter nobiliſſimas Graeciae ciuitates contentio fuit. Chios igitur, qui Homerũ ciuem eſſe ſuum dicerent, eius imaginem ſuis nomiſmatibus impreſſiſſe tradit Ariſtoteles lib. II. Rhetor. & Iulius Pollux lib. x. Smyrnaeos autem, quod prope Meletem Smyrnae fluuium natum eſſe confirmarent, non modo nomiſmata Homeri imagine ſignaſſe, ſed delubrum etiam eius, Homeraeum dictum, in opido dedicauiſſe ſcribit Cicero in oratione pro Archia poëta, & Strabo li. XIII. itaq; Amaſtrianorum in Ponto ciuitas, Smyrnaeorum, ut opinor, colonia, non aliam ob cauſam in altera nomiſmatis parte Meletem ipſum fluuium impreſſit. Pauſanias in Phocis ſcribit, pro foribus tẽpli Apollinis Delphici fuiſſe Homeri ſtatuam æream, ſuperimpoſitam columnae, in qua inciſum eſſet Apollinis reſponſum, quod ipſi Poëtae, de patria ſua ſciſcitanti, editum narraretur. atq; hic idem ſcriptor in rerum Eliacarum lib. I. Homeri ſtatuae, in Iouis Olympici tẽplo poſitae, meminit. Ipſam autem Homeri imaginem fictam fuiſſe ab antiquis ſcribit Plin. lib. XXXV. c. II. Aſinius quoq; Pollio, cũ in Bibliotheca illa nobili, quã de manubiis Romae primus aperuit, ſcriptorum imagines collocaſſet, Homeri, ꝙ ueram nõ haberet, fictam poſuiſſe dicitur. Itaq; Aelianum in villae ſuae Bibliotheca, quã uia Oſtienſi Romae ſtruxerat, huiuſmodi quandam Homeri imaginem collocaſſe credendũ eſt. quem nos Aelianum eũ eſſe exiſtimamus, cuius de animalibus, & uaria hiſtoria Graece ſcripti extãt libri. Eius autem Graeca de Homero epigrammata ita in latinum conuertit Laurentius Gambara Brixianus.

Hoc multa ſimulacrum hoſpes quod conſpicis arte
Caelatum, eſt uatis Maeonij effigies.
Hic lumen Muſarum ingens, tubaq; orbis Homerus
Heroum cecinit, caelicolumq; genus.
Claraq; Graiugenum celebrauit facta, ſuoq;
Carmine lux illis ille ſecunda fuit.

Quod natale ſolum fuerit mihi, quique parentes,
Aeliane, haud cecini, nunc tibi uera canam.
Ipſe mihi patria eſt orbis; ſed dicor Homerus:
Quodq; cano, dictat Calliopeia mihi.

Quo pacto te immortalem fecere Camoenae,
Foemina ſi in lucem te dedit aetheream?
Si immortalis eras, cur nam diuine Poëta
Inter mortales te poſuere homines?
Verum ego nunc noui: partim te maximus orbis
Eſſe hominem, partim te putat eſſe Deum.

23
ΗϹΙΟΔΟϹ
ΗΣΙΟΔΟΣ
ΔΙΟΥ
ΑΣΚΡΑΙΟΣ

SOPHOCLES.

SOPHOCLES, Sophili filius, in Colono Atticae natus, floruit qua Pericles aetate, cuius etiam collega in Praetura fuit, Socrate decem, & ſeptem annis ſenior. Tragicorum poëtarum princeps, fabulas docuit CXXIII, ut ſcribit Suidas. Cum ad ſummam ſenectutem tragoedias feciſſet, grano vuae ſtrangulatus interiit quinto, & nonageſimo aetatis ſuæ anno. Eius imaginem habemus palliatam, quemadmodum Menandri, de qua infra dicemus. Sophocli ſtatuam ab Athenienſibus in theatro dedicatam fuiſſe, ſcribit Pauſanias in Atticis.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ

EVRIPIDES.

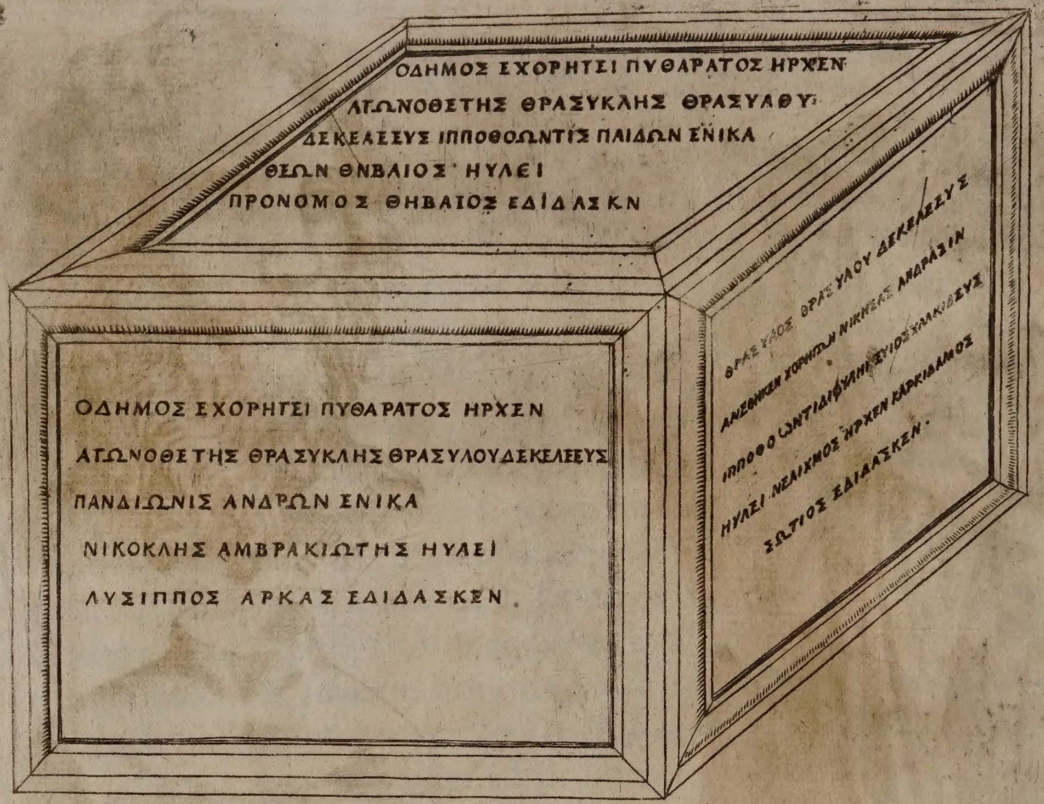
EVRIPIDES, Mnesarchi filius, Atheniensis ex Tribu Cecropidę, natus Olympiadis LXXV anno primo, Calliade archonte, uel, ut alij, LXX, quo die Xerxes rex ab Atheniensibus est fugatus fabulas docuit quinque & septuaginta, in quibus quinquies tantum uicisse Iudicum iniuria tradit M. Varro. Earum exemplar, ipsius Euripidis manu scriptum, & Ptolemaeo regi ab Atheniensibus donatum, in Alexandrina bibliotheca seruabatur, ut Galenus annotauit. Moritur Euripides, cum LXXV aetatis annum ageret, laceratus ab Archelai regis canibus, apud quem uiuebat. Eius ossa, petentibus Atheniensibus negata, in Pellam fuere translata, & sepulcro ex marmore condita: quãquam Strabo in Argiuorum foro magnifice sepultum Euripidem scribit. Athenienses autem & inanem honoris causa tumulum, & statuam in theatro Euripidi posuerunt, ut refert in Atticis Pausanias. Sed in Constantinopolitano quoque gymnasio (ut est in libro Epigramm. Graecorum quinto) Euripidis statua fuit, cuius imaginis basi ΕΥΡΕΙΠΙΔΗΣ nomen cum Ei in secunda syllaba, non ut vulgo, ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ incisum, producendi syllabam Ioni poëtae, & aliis doctis causam dedisse opinor.

LYSIADES *Atheniensis fabulam docuit, archonte Euaeneto, Olympiadis* CXI. *anno secundo. Poetae nomen, quod sciam, alibi non exstat.*

CHARILAI *quoque Locri nulla est apud Graecos scriptores mentio. Ex antiquo tamen lapide intelligimus Athenis fabulam docuisse, cum archon esset Euthycritus, anno primo Olympiadis* CXIII.

ΕΥΡΕΙΠΙΔΗϹ
ΕΥΡΕΙΠΙ
ΔΗϹ
ΕΥΡΕΙΠΙΔΗΣ
ΜΝΕΣΑΡΧΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

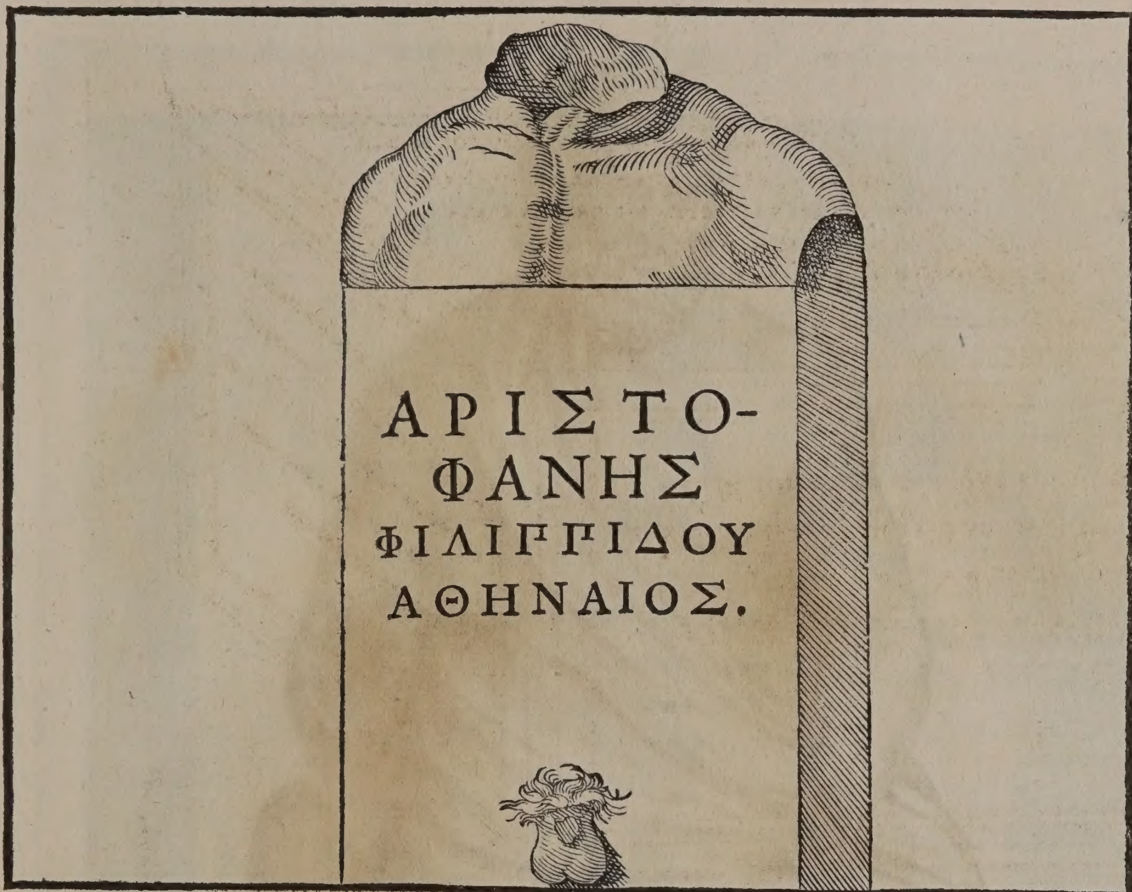
Lysippvs

Lysippvs *Arcas poeta Tragicus, claruit olympiadis centesimae uigesimae octauae anno secundo, cum archon esset Athenis Pytharatus. Eius meminit Athenaeus. Lib. ij. & viij. adductis fabularum nominibus, quae quidem ipse legit: Suidas etiam in uoce Lysippus.*

Pronomvs

Pronomi *Thebani nulla extat mentio apud scriptores, quos ipse quidem legerim: Ex antiqua autem inscriptione docuisse illum fabulas Pytharato archonte colligere possumus: atque illud hoc loco notandum est, Terentij fabularum inscriptiones, simili quadam uerborum formula conceptas esse, qua Graecę sunt hae, quas ex antiquo lapide descripsimus: Vt enim habet antiqua inscriptio,* ὁ δῆμος ἐχορήγει, *ita Terentianus Liber. Aedilium Curulium nomina, ad quos ludorum cura pertinebat. et illud.* πρόνομος ἐδίδασκεν, *nihil aliud est. quàm Terentianum hoc Graeca Menandru: et hoc quoque, modulauit Flaccus Claudi tibijs duabus. Graecis illis planè respondet,* θεῶν θηβαῖος ηὔλει, *atque ut in Graeca inscriptione Archontis nomen adiectum est, Ita consulum in Latina, quibus annus, quo acta esset fabula indicaretur.*

Carcidamvs *patria Sotius, si modo è marmore fideliter descripta est uox illa* ΣΩΤΙΟΣ *nam ego quidem de mendo suspicor, fabulam docuit archonte Athenis Neaechmo: nos tamen nec poetae nomen, nec archontis alibi reperire potuimus.*

ARISTOPHANES, Phidippidae filius,(quamuis à vulgatis omnibus ſcriptoribus Philippus Ariſtophanis pater nominetur) Athenienſis ex tribu Pandionidę, claruit qua Socrates aetate, in quem & Nephelas comoediam ſcripſit. Fabulas docuit quatuor & quinquaginta, uel, ut alij uolunt, quadraginta: variant enim Graeci ſcriptores de numero fabularum. Appellatus eſt vulgo Athenis Comoediae poëta, cum ceteris omnibus in eo poëmate antecelleret. Itaque rogatus Plato à Dionyſio, Siciliae tyranno, ut ſibi ſpeciem quandam, & quaſi imaginem Athenienſis reipub.oſtenderet, Ariſtophanis Nephelas ei miſiſſe dicitur, quibus iudicaret diuinus ille vir totam Athenienſis reipub. rationem, & inſtituta optime expreſſa eſſe, ob eamq; rem fuiſſe Ariſtophanem ab Athenienſibus ſacrae oliuae ramo coronatum. Moritur Athenis, cum ad ſummam ſenectutem perueniſſet, ibique ſepulcro conditur, quod cum aliorum, tum Platonis pernobile epigramma ſuperimpoſito lapidi inciſum habuit. Fuiſſe dicitur Ariſtophanes corporis habitu, & forma quadrata, caluitij ſui deformitatem ipſo in pace comoedia notantę: quod Plutarchus quoque animaduertit.

MOSCHION poeta Comicus, quo tempore vixerit, quoue loco natus fuerit, nondum reperire apud antiquos scriptores licuit. Eius autem uersus ex Comoedijs quas scripsit, multi adducuntur à Clemente Alexandrino, stromatum lib. vi, et Joanne stobaeo, qui fabularum quoq; nomina Themistoclem scilicet. & Pheraeos, adijciunt.

·CALLISTHENES·

CALLISTHENES Lysimachi filius Atheniensis, poeta Comicus, natus patre Schoenoploco, id est, restione. Schoenion ipse, hoc est funiculus appellatus est. quod Comoediarum scriptor fuerit, in altera tabellae marmoreae parte, personam adiectam opinor. Eius Comoedias aliquot citant Athenaeus & Suidas, quamuis corruptè apud vtrumq; Callias pro Callisthenes nominetur.

MENANDER.

MENANDER, Diopithis filius, nouae comoediae poëtarum princeps, natus est Athenis, Olympiadis CIX anno tertio, archonte Sosigene, ut ex Graeca antiqua inscriptione colligimus. Fabulas composuit centum & quinque, ut ex Apollodori uersibus notat Gellius.

Κηφϊσϊεὺς ὢν ἐκ Διοπείθους πατρὸς
Πρὸς τοῖς ἑκατὸν πέντε γράψας δράματ'
Ἐξέλιπε πεντήκοντα καὶ δυεῖν ἐτῶν.

Donatus in uita Terentij refert ex Q. Consentij auctoritate, redeuntem è Graecia Terentium in mari periisse cum centum & octo fabulis conuersis è Menandro. itaque non immerito dimidiatus Menander à C. Cesare appellatus est. Cum quinquagesimum secundum aetatis annum ageret, moritur Menander submersus, dum in Piraeeo portu nataret, archonte Athenis Philippo, Olympiadis CXXII anno secundo. Eius sepulcrum celebri loco uenientibus ex Piraeeo in Attica conspicitur, ut notat Pausanias; qui statuam quoque in theatro ab Atheniensibus Menandro positam fuisse refert in Atticis. alia quoq; Menandri statua in Constantinopolitano gymnasio fuit, Christodori Epigrammate celebrata. Fuit Menander aspectu strabo, sed ingenij acumine insignis. Aeliani autem Graeca de eo Epigrammata, quae incisa in marmore iuxta Homeri statuam legebantur, ita uertit Laurentius Gambara.

Tuq; Menander eras iuxta statuendus Amorem,
Cuius erant fidei credita sacra tuae.
Est tecum nam semper Amor, & dignus amari
Es, quicunque tuam viderit effigiem.

Tu laetus comes es, sociusq; Menander Amoris,
Qui cincta è sertis tempora semper habes.
Mortales placidam docuisti viuere vitam,
Innumeris hilarans ampla theatra iocis.

Non male te posui contra mihi, care Menander,
Maeonium vatem, qui loca prima tenet.
Namque dedit quondam partes tibi habere secundas
Insignis claro nomine Aristophanes.

ΜΕΝΑΝΔΡΟϹ
ΜΕΝΑΝΔΡΟϹ ΔΙΟΠΕΙΘΟΥϹ
ΚΗΦΙϹΙΕΥϹ ΕΓΕΝΝΗΘΗ ΕΠΙ
ΑΡΧΟΝΤΟϹ ϹΩϹΙΓΕΝΟΥϹ
ΕΤΕΛΕΥΤΗϹΕΝ ΕΤΩΝ · Ν̅ ·
ΚΑΙ · Β̅ · ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟϹ
ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟ · Β̅ ·
ΚΑΙ Α̅ ΕΤΟϹ ΤΗϹ ΠΤΟΛΕΜΑΙ
ΟΥ ΤΟΥ ϹΩΤΗΡΟϹ ΒΑϹΙΛΕΙΑϹ
ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ
ΕΧΡΗΝΜΕΝ ΣΤΗΣΑΙ ΣΥΝΕΡΩΤΙ ΦΙΛΩΣΕ ΜΕΝΑΝΔΡΕ
ΩΣΥΝΖΩΝΕΤΕΛΕΙ ΣΟΡΓΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΘΕΟΥ
ΔΗΛΟΣ ΔΕΙ ΦΟΡΕΩΝ ΑΙΕΙ ΘΕΟΝ ΟΠΠΟΤΕ ΚΑΙ ΝΥΝ
ΣΗΝ ΜΟΡΦΗΝ ΚΑΤΙΔΩΝ ΑΥΤΙΚΑ ΠΑΣ ΣΕ ΦΙΛΕΙ
ΦΑΙΔΡΟΝ ΕΤΑΙΡΟΝ ΕΡΩΤΟΣ ΟΡΑΣ ΣΕΙΡΗΝΑ ΘΕΑΤΡΩΝ
ΤΟΝ ΔΕ ΜΕΝΑΝΔΡΟΝ ΑΕΙ ΚΡΑΤΑ ΠΥΚΑΖΟΜΕΝΟΝ
ΟΥΝΕΚΑ ΡΑΝ ΟΡΩΠΟΥΣ ΙΛΑΡΟΝ ΒΙΟΝ ΕΞΕΔΙΔΑΞΑ
ΗΔΥΝΣ ΣΚΗΝΗΝ ΔΡΑΜΑΣΙ ΠΑΣΙ ΓΑΜΩΝ
ΟΥ ΦΑΥΛΩΣ ΕΣΤΗΣΑ ΚΑΤ ΟΦΘΑΛΜΟΥΣ ΜΕΝΑΝΔΡΕ
ΤΗΣ ΔΕ ΓΟΜΗΡΕΙΗΣ ΦΙΛΤΑΤΕ ΜΟΙ ΚΕΦΑΛΗΣ
ΑΛΛΑ ΣΕ ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΤΑΞΕ ΣΟΦΟΣ ΚΡΕΙΝΕΙΝ ΜΕΤ ΕΚΕΙΝΟΝ
ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ ΚΛΕΙΝΟΣ ΠΡΟΣΘΕΝ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

PHILEMON.

PHILEMON, Damonis filius, Pompeiopoli Ciliciæ natus (ut ſcribit Strabo lib. XIIII) claruit Olympiade CXI, nouae comoediae, uel, ut Apuleius mauult, mediae poëta. fabulas docuit nonaginta, ut teſtatur Suidas: in quibus cum Menandrum ſaepius iudicum iniuria uiciſſet, dixiſſe illi Menandrum ferunt, Bona uenia dic mihi, Philemon, cum me uincis, num erubeſcis? Vixit annos centum & vnum, uel, ut quidam uolunt, nonaginta & nouem, ſeu ſeptem. De Philemonis morte ita ſcribit Valer. Max. lib. IX. Philemonem autem uis riſus immoderati abſtulit, paratas ei ficus, atq; in conſpectu poſitas aſello conſumente, puerum, ut illum abigeret, inclamauit: qui, cum, iam comeſtis omnibus, ſuperueniſſet, Quoniam, inquit, tam tardus fuiſti, da nunc merum aſello. ac protinus, vrbanitatem dicti crebro anhelitu cachinnorum proſecutus, ſenilē guttur ſalebris ſpiritus praegrauauit. Idem ſcribunt Lucianus & Suidas. Philemonis autem, & Arati imaginem ſuis nomiſmatibus Pompeiopolitani impreſſerunt, aliorum populorum imitatione, qui clarorum uirorum effigies, nobilitandi ſoli cauſa, in quo nati eſſent, ſuis nomiſmatibus ſignare conſueuerunt. Ita Parios Archilochum, Mytilenaeos Sappho poëtriam, & Chios Homerum honoraſſe, narrat Ariſtoteles in Rhetoricis. Extabat Romae ſuperioribus annis alia Philemonis imago è marmore, adſcripto nominē ΦΙΛΗΜΩΝ, quam ſe uidiſſe in Bibliotheca Nicolai Cardinalis Rodulphi retulit mihi Pyrrhus Ligorius Neapolitanus, à quo multa accepimus, quae ad huius libri inſtitutum pertinent. hanc fortaſſe indicauit Pierius lib. XXXV ita ſcribens: Auaritiam & ille geſtus in manu ſignificat, cum exporrecta capedunculam aſſimilat; quo geſtu Philemonis Romae ſignum uidi, cum in altera uolumen complicatum haberet, idq; tenaciter reſtrictum, ut qui pretium ſibi depoſceret, non, niſi eo numerato, librum exhibiturus. ferunt enim eum comoediarum ſcriptorem ære graui ſolitum lucubrationes ſuas venundarē. inſcriptio ſanè erat ΦΙΛΗΜΩΝ.

ΠΙΝΔΑΡΟC

SAPPHO

SAPPHO poetria, Scamandronymo patre Mytilenis nata; inter nouem Lyrici carminis poetas numeratur. claruit olympiade xlij quo tempore Alcaeus quoq; Lyricus floruit. Scripsit Aeolica lingua nouem carminum libros, Epigrammata, elegias, iambos, monodias, Epithalamia, & alia multa quae desiderantur. quae uerò supersunt, ex eis fragmenta, collegimus in eo libro, qui editus est, nouem illustrium feminarum. plectrum Sapphonis inuentum Graeci Scriptores memorant, & sapphicum quoq; metrum ab ipsa dictum fuisse. Aristoxenus praeterea, què in musica secutus est Plutarchus, harmoniam mixolydij à sapphonè repertam scribit. perijt submersa, cum se e Leucade in mare praecipitasset, ut Graeci et Latini scriptores memoriae prodiderunt. Eius imaginem numis suis signasse Mytilenaeos scribit Pollux lib. x. et Aristoteles lib. y. Rhet: Mytilenaeorum autem esse argenteum nomisma, indicant literae in eo impressae. silanionem quoq; sapphoni statuam ex aerè fecisse, refert Tatianus in libro aduersus gentes, cuius in oratione contra Verrem meminit cicero, fuisseq; in Prytaneo positum id signum scribit, & à Verre sublatum: Pausanias tamen Athenis in arce propè Anacreontis imaginem sapphonis statuam collocat, eam fortasse, quam scribit Plinius à Leonte factam fuisse.

L·VALERIO·L·F·PVDENTI
HIC·CVM·ESSET·ANNOR·XIII
ROMAE·CERTAMINE·SACRO·IOVIS
CAPITOLINI·LVSTRO·VI·CLA
RITATE·INGENII·CORONATVS·EST
INTER·POETAS·LATINOS·OMNIB
SENTENTIIS·IVDICVM·HVIC·PLEBS
VNIVERSA·MVNICIPVM·HISTONI
ENSIVM·STATVAM·AERE·COL
LATO·DECREVIT

A·LVCRETII·HISTORICI·AC·POETAE
CONDITORIS·VERISSIMI
CVI·OB·EXCELLENTIAM·INGENII
STATVA·CONDONATA
AC·CIVITATI·CAESENAE
ROMAN·COLONIAE·DEDVCTAE
IN·HOC·SACRO·MONTE·DEDICATA

A· Lucretij huius Caesenatis nullam apud latinos scriptores reperimus mentionem · inter historicos autem, & poetas, numeratum fuisse, eiqꝫ à communi Caesenatium statuam, publicè decretã esse, ex antiquo hoc è marmore elogio, quod Caesenae extat, intelligere possumus.

L· Valerius Pudens, hoc tantum uetusti lapidis elogio, nullius autem, quòd sciam, ueteris Scriptoris testimonio clarus, in Histonio Italiae Opido, ut opinor, natus, à municipibus Histoniensibus statua donatus est, quòd in ludis Capitolino Joui Romae editis, de poetico quodam certamine uictoriam reportasset, et lauream coronam poetarum more, adeptus esset. Hunc autem poetas coronandi morem, uetustissimum esse, et ab Homero, Hesiodoqꝫ poetis fluxisse, tradit Plutarchus in Symposiacorum lib. v. Itaqꝫ à Graecis acceptum illum Jmp: Nero latinis tradidit, primusqꝫ referente Dione lib XI. in certaminibus uictores poetas coronari instituit, et in Citharedorum quodam agone ipse coronari uoluit; quam quidem uictoriam in numis quoqꝫ qui supersunt, signauit. De Jouis uerò Capitolini ludis in Graeca quadam antiqua inscriptione mentio est. et Herodianus lib. I. eos describit his verbis à Politiano in latinum conuersis. Ludos Romani Joui Capitolino faciunt, tanta hominum confluente multitudine, quantam par est confluere ad tantae Vrbis celebritatem. Spectare autem ac praesidere in theatro unà cum sacerdotibus, quos ordo singulis annis postulat, etiã Imperator solitus. &

CLAVDIANI . V . C .
CLAVDIO CLAVDIANO . V . C .
TRIBVNO ET NOIARIO INTER CETERAS
VIGENTES ARTES PRAEGLORIOSISSIMO
POETARVM · LICET · AD · MEMORIAM · SEM
PITERNAM CARMINA AB EODEM
SCRIPTA SVFFICIANT ADTAMEN
TESTIMONII · GRATIA OB IVDICII · SVI
FIDEM · D · D · N · N · ARCADIVS ET HONORIVS
FELICISSIMI · AC · DOCTISSIMI
IMPERATORES · SENATV · PETENTE
STATVAM · IN · FORO · DIVI · TRAIANI
ERIGI · COLLOCARIQVE · IVSSERVNT
ΕΙΝ ΕΝΙ ΒΙΡΤΙΛΟΙΟ ΝΟΟΝ
ΚΑΙ ΜΟΥϹΑΝ ΟΜΗΡΟΥ
ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΝ ΡΩΜΗ ΚΑΙ
ΒΑϹΙΛΗϹ ΕΘΕϹΑΝ

ΕΥΦΡΑΝΘΕΙΣ ΣΥΝΕΧΩΣ ΓΕΛΑΣΑΣ ΠΑΙΞΑΣ ΤΕ ΤΡΥΦΗΣΑΣ
ΚΑΙ ΨΥΧΗΝ ΙΛΑΡΩΣ ΠΑΝΤΩΝ ΤΕΡΨΑΣ ΕΝ ΑΟΙΔΑΙΣ
ΟΥΔΕΝΑ ΛΥΠΗΣΑΣ ΟΥ ΛΟΙΔΟΡΑ ΡΗΜΑΤΑ ΠΕΜΨΑΣ
ΑΛΛΑ ΦΙΛΟΣ ΜΟΥΣΩΝ ΒΡΟΜΙΟΥ ΠΑΦΙΗΣ ΤΕ ΒΙΩΣΑΣ
ΕΞ ΑΣΙΗΣ ΕΛΘΩΝ ΙΤΑΛΗ ΧΘΟΝΙ ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΜΑΙ
ΕΝ ΦΘΙΜΕΝΟΙΣ ΝΕΟΣ ΩΝ ΤΟΥΝΟΜΑ ΜΗΝΟΦΙΛΟΣ

CLAVDIVS Claudianus, patria Alexandrinus, ut ipse de se scribit, Arcadio & Honorio Romae imperantibus floruit. Scripsit Graece & latine carmina, que extant in quibus ita sui temporis poetis antecelluit, ut statua illi decreto Senatus ex aere statuta sit, ponentibus iisdem Arcadio & Honorio Imperatoribus, quam ipse in quadam praefatione his uersibus indicauit.

Sed prior effigiem tribuit successus ahenam.
Oraque patricius nostra dicauit honor.
Annuit his princeps titulum poscente Senatu etc.

Eius autem statuae basim cum inscriptione, patrum nostrorum temporibus in ruinis fori Traiani repertam, Pomponius Laetus, ut erat omnis antiquitatis conseruator diligens, in Quirinali monte, ubi habitabat, aedium suarum in impluuio collocauit. habet autem ea basis Graecum quoque de Claudiano Epigramma incisum in hanc sententiam, quod ita uertit Laurentius Gambara.

Carmine Claudianum Reges, et Roma putarunt
Maeonio uati, Virgilioque parem.

MENOPHILVS in quanam Asiae Urbe natus sit incertum reliquit is qui Graecum de eo Epigramma composuit. neque uero quonam Italiae loco mortuus sit satis constat, cum ne hoc quidem in eo Epigrammate expressum sit. Id autem qualecunque sit, ita uertit Laurentius Gambara.

Letitia pascens animum, ludoque, iocisque
Et genio indulgens non sine carminibus.
Non quenque factis laedens, dictisue. Deo sed
Ogygio et Musis carus, et Arsinoe,
Ex Asia rediens Itala tegor hac ego terra
Extinctos inter Menophilus Iuuenes.

SOLON

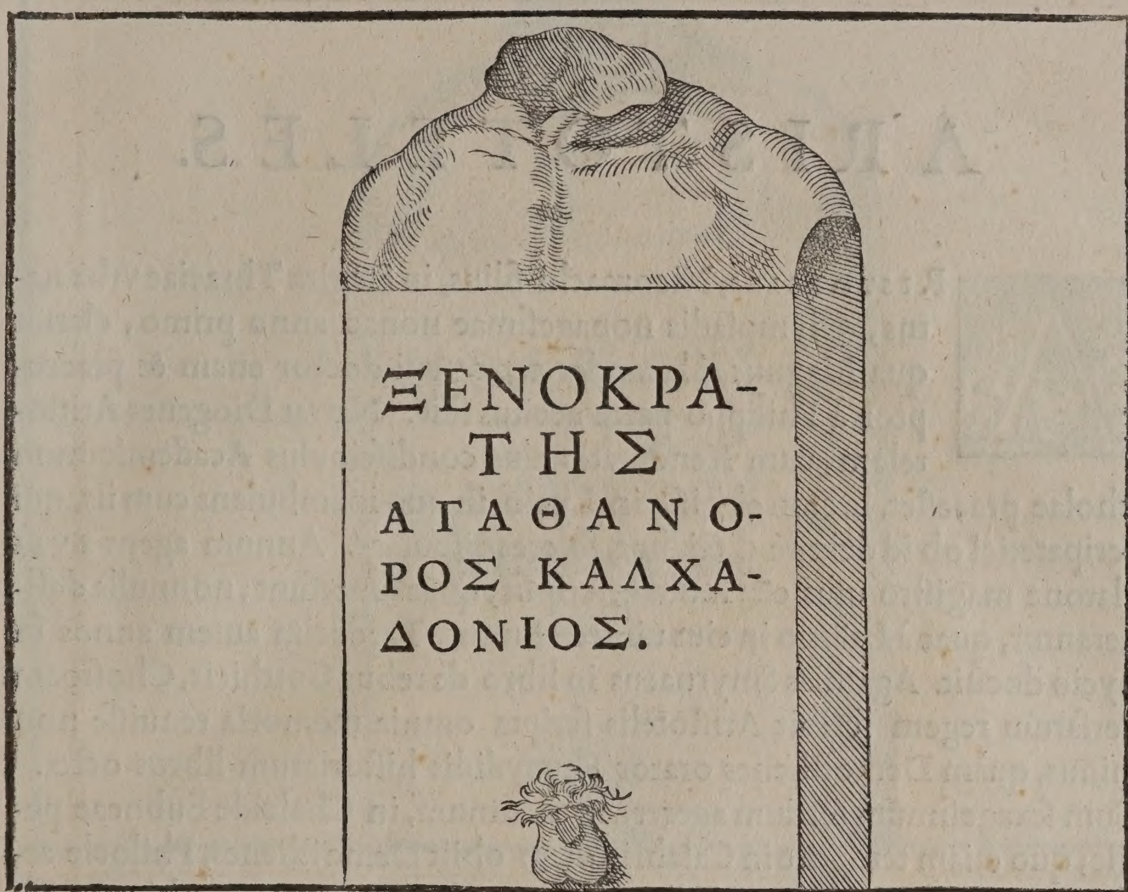
SOLON Execestidae filius Salaminius unus è septem Graeciae sapientibus floruit qua Pisistratus aetate, Seruio Tullio Romae regnante olympiade xlvi. cuius anno tertio Athenis archon etiam fuit, ut Laertius in eius uita testatur. Primus Athenis Areopagitas constituit, ac leges Atheniensibus scripsit, e quibus multa postea in XII tabulas à Decem uiris sunt translata. Cum igitur seuerissimis latis legibus, interrogatus esset, cur nullum supplicium constituisset in eum qui parentem necasset: respondit, se id neminem facturũ putasse. De solone illud quoq; narrant, furere eum simulasse, quò et tutior uita eius esset, et plus aliquanto Atheniensium reip: prodesset. sed Pisistrato iam rerum potito, in Aegyptum nauigauit, atq; multis peragratis Asiae regionibus postremo Ciliciam profectus Vrbem condidit quam suo nomine Solos appellauit. Octogesimum autem agens aetatis annum, moritur Cypri, atq; eius cineres, translatis, ut iusserat, salaminam ossibus, per solum sparsi dissipatiq; sunt, ne Athenas scilicet inferrentur, unde cum discederet, ciues iureiurando adegerat, non antiquaturos leges suas priusq; redisset. Solonis sepulcro Epigramma incisum in hanc sententiam fuisse scribit Cicero Tuscul. li. i.

Mors mea non careat fletu, linquamus amicis
Moerorem, ut celebrent funera cum lachrimis.

Eius meminit etiam in senectute, his uerbis. Solonis quidem sapientis elogium est, quo se negat uelle suã morte dolore amicorũ, lamentisq; uacare: uult se carum, credo, suis esse.

SOCRATES Sophronisci filius Atheniensis ex tribu Antiochide. natus anno quarto olympiadis lxxvij. viij. Id: Aprilis, Apsephione archonte. Archelaú Anaxagoræ discipulum audiuit, primusq; ut inquit Cicero, philosophiam deuocauit è Cælo, & in urbibus collocauit, & in domos etiam introduxit, et coegit de uita & moribus rebusq; bonis et malis querere. Itaq; oeconomicæ, illum, atq; moralis philosophiæ auctorem, Homerico quodam uersu admonitum, extitisse dicit Diogenes Laertius. fuit ab Apolline omnium sapientissimus dictus, ob id, quòd nihil se scire affirmaret. Eius autem disputationes, uariosq; sermones (nullam enim ipse reliquit literam), immortalitati mandauit Plato. Accusatus ab Anyto & Melito quòd de Dijs male sentiret, & in carcere causam dicere iussus, neglexit, et Lysiae orationem elegantissimam respuit, de qua scribit Cicero lib. i.° de oratore. Cum autem multa in carcere supremo uitae die de animorum immortalitate disseruisset, quae memoriæ tradidit Plato. mortifero epoto ueneno interijt. anno primo olympiadis xcv aetatis suae lxx.° ut Demetrio Phalereo placet, ut alij tradunt lx.° fuisse dicitur Socrates facie Silenis simili, pressis naribus, quod cum alij, tum in Symposio notauit Xenophon. nudum autem dextrum humerum habere consueuisse, narrat Idem Xenophon in eodem libro, qua forma in tabella quoq; è marmore sculptus Socrates uidetur; uolumenq; manibus tenens; quod cum Xenophonteo etiam quodam loco in supra adducto libro conuenit, in quo cum Critobulo peruoluens librum quendam Socrates inducitur.

XENOCRATES, Agathonis filius, Chalcedonius, Platonis in philoſophia auditor, & Ariſtotelis condiſcipulus, anno ſecundo cẽteſimae & decimae Olympiadis, archõte Lyſimachide, Speuſippo in ſchola ſucceſſit, cui per annos uigintiquinque praefuit. Fuiſſe dicitur aſpectu tetro, & inuenuſto, ita ut ſacrificare Gratiis à Platone ſaepius admoneretur: ingenio autem hebeti, & tardo adeo, ut ſe calcaribus in eo egere; contra autem in Ariſtotele frenis uti ſolere diceret Plato. Multa Xenocrates à ſe ſcripta reliquit, quae à Laërtio referuntur. ex iis autem libros de natura Deorum, & de ratione loquendi adducit Cicero in Academicis. in Tuſculanis uerò ita de Xenocrate ſcribit. Xenocrates, cum legati ab Alexandro quinquaginta ei talenta attuliſſent, quae erat pecunia temporibus illis Athenis praeſertim maxima, adduxit legatos ad coenam in Academiam: iis appoſuit tantum, quod ſatis eſſet, nullo apparatu. cum poſtridie rogarent eum, cui numerari iuberet; quid? uos heſterna, inquit, caenula non intellexiſtis, me pecunia non egere? quos cum triſtiores uidiſſet, triginta minas accepit, ne aſpernari regis liberalitatem uideretur. Moritur Xenocrates annum agens octogeſimum ſecundum, ad uas quoddam ahenum, in quod noctu offenderat, alliſo capite, ut ſcribit Laërtius.

ARISTOTELES.

ARISTOTELES, Nicomachi filius, in Stagira Thraciae vrbe natus, Olympiadis nonageſimae nonae anno primo, claruit qua Magnus Alexander aetate, cui doctor etiam & praeceptor à Philippo patre accitus fuit. Narrat Diogenes Ariſtotelem, cum Xenocrates eius condiſcipulus Academicorum ſcholae praeeſſet, locum elegiſſe in Lycio, in quo inambulans cum iis, qui Peripatetici ob id deinde dicti ſunt, ſoleret diſputare. Annum agens XVII Platone magiſtro uſus eſt: multaq́; ſcripſit, quae ſuperſunt; nonnulla deſiderantur, quae à Laërtio in eius uita referuntur. Tredecim autem annos in Lycio docuit. Agathias Smyrnaeus in libro de rebus Gotthicis, Choſroam Perſarum regem ſcribit Ariſtotelis ſcripta omnia memoria tenuiſſe non minus, quàm Demoſthenes orator Thucydidis hiſtoriarum libros octo. Cum ſexageſimum tertium ageret aetatis annum, in Chalcide Euboeae periit; quo etiam tempore in Calabris diem obiit Demoſthenes, Philocle archonte, anno tertio Olympiadis centeſimae decimae quartae. alij uero ſeptuageſimo aetatis anno, ab Eurymedonte Athenienſe accuſatum, quòd de Diis male ſentiret, in Chalcidem clam profectum, mortifero epoto ueneno, periiſſe dicunt. Fuit Ariſtoteles paruis oculis, & cruribus exilibus, par-
,, uaq́; uoce. veſte inſigni, annulisq́; uſum ſcribunt. Eius imaginem habebat
,, Atticus in Bibliotheca, cuius meminit Cicero ad ipſum ſcribens. maloq́; in
,, illa tua ſedecula, quam habes ſub imagine Ariſtotelis, ſedere, quàm in iſto-
,, rum ſella curuli. Pauſanias etiam in rerum Eliacarum primo Ariſtotelis ſtatuae cuiuſdam facit mentionem. Ea uerò, quam nos edendam curauimus Ariſtotelis imaginem, expreſſa diligenter eſt è tabella quadam è marmore, è Neapoli ſuperioribus annis Romam allata, & in Galliam deinde à Ioanne Cardinale Bellaio tranſlata. de cuius quidem antiquitate cum alij plerique, rerum antiquarum periti, fidem faciunt; tum imprimis Hieronymus Ganimbertus, cuius apud me auctoritas plurimum, ut debet, ualet.

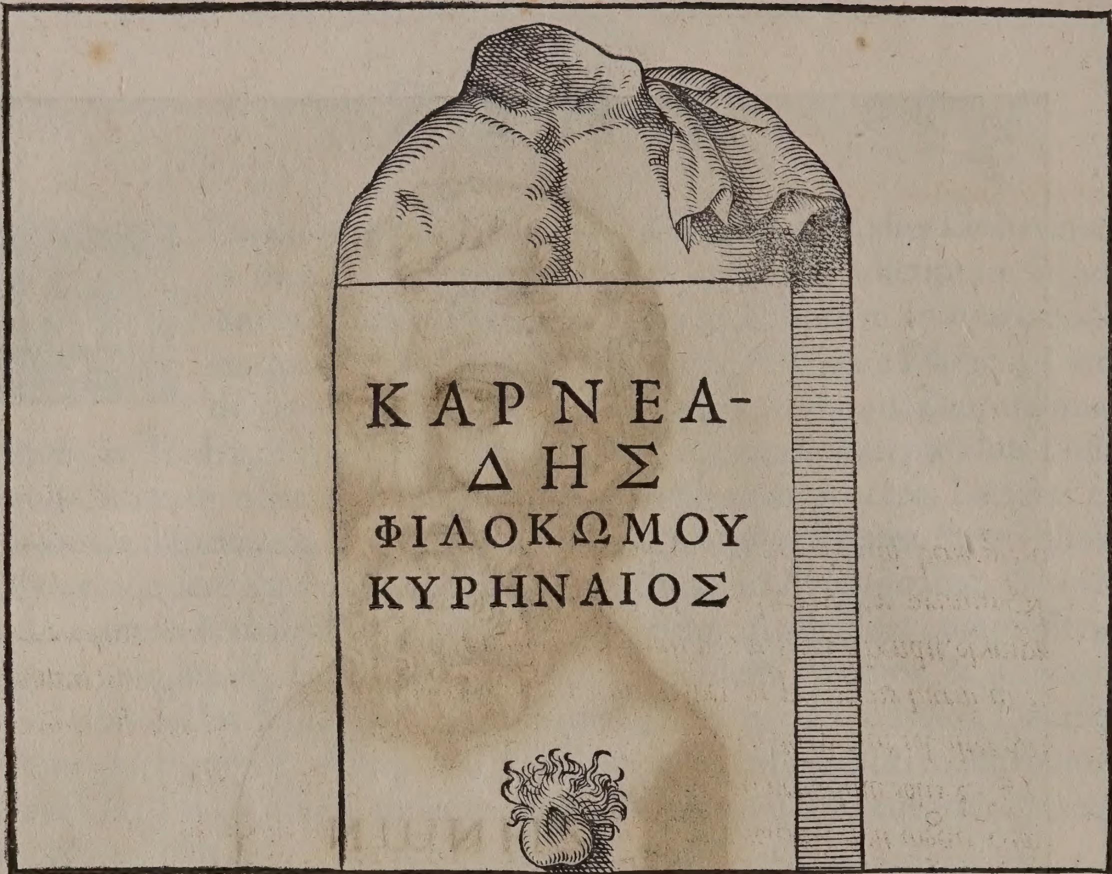
HERACLITVS Physicus, Blysonis filius, Ephesius, Xenophanis, & Hippasi Pythagorei auditor, claruit Olympiade LXIX. quo quidem tempore Darius, Hystaspis filius, rex Persarum, Heraclitum cupiens audire, de rebus naturalibus disputantem, ad eum epistolam scripsit, quam adducit Laërtius, rogans, ut ad se ueniret. Fuit autem Heraclitus obscurus cognomento dictus; librum enim de natura inscriptum reliquit, in quo quid diceret, intelligi noluit: itaque in Dianae illum Ephesiæ templo deposuisse aiunt, ut à solis eruditis legeretur; à Cratete deinde in Graeciam allatum, & Graecis philosophis communicatum fuisse; ab eoq; Heracliteos philosophos appellatos. Cum ab hominum coetu, frequentiaq; Heraclitus in solitudinem se uastam abdidisset, assiduo herbarum usu, quibus uescebatur, in intercutis aquae morbum incidit. cui cum mederi cuperet, in urbem se rursus recepit, & à medicis per aenigmata sciscitabatur, an fieri posset, ut ex imbre siccitas gigneretur. quibus non intelligentibus, boum stabulo inclusus, atque pingui fimo obrutus, eo calore putans noxium humorem exhauriri posse, LX aetatis anno interiit, ut quidam addunt, à canibus laceratus.

ZENO

ZENO.

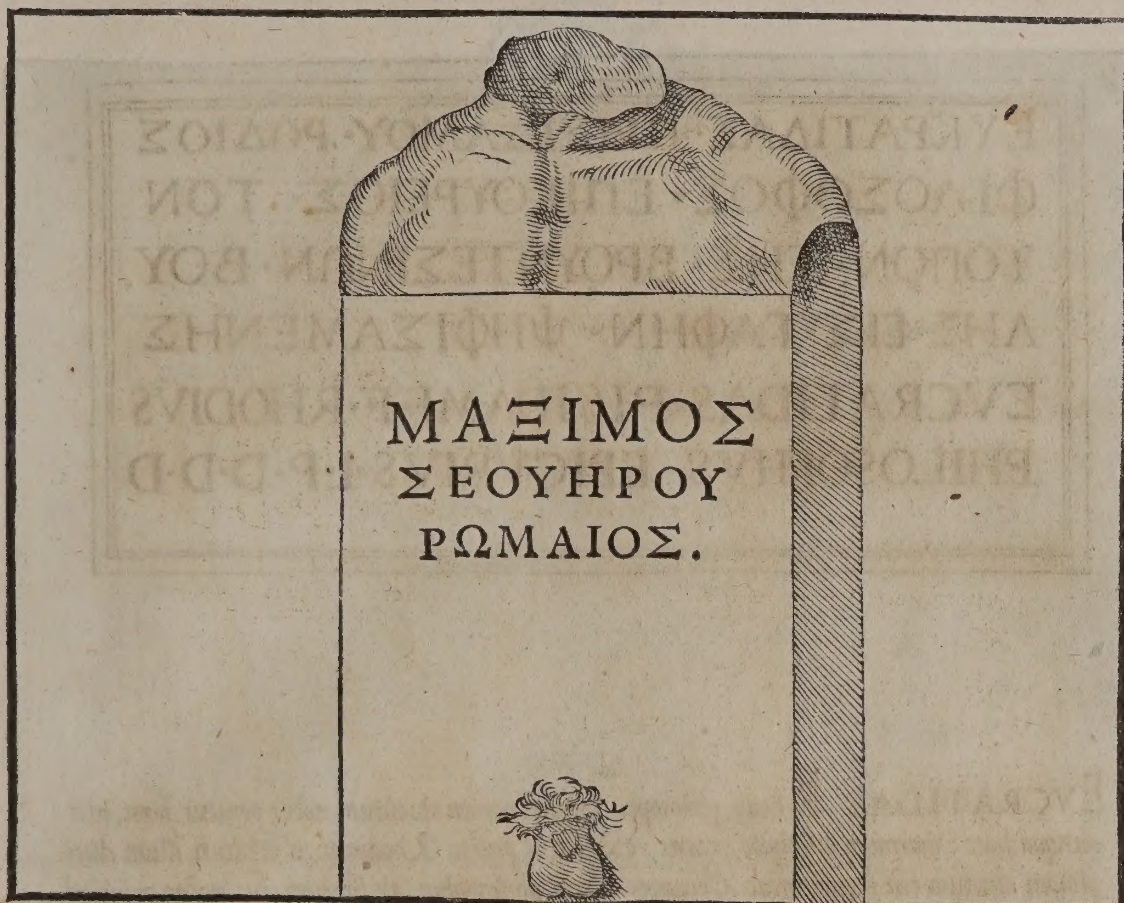
CVm duo extiterint ZENONES, Cittiaeus alter, alter Eleates, neq; in imaginis baſi patriae nomen, uel patris adſcriptum ſit, adducor tamen, ut credam, Eleatem Zenonem indicari, quòd ea, quae de Cittiaei corporis forma, & effigie à Diogene Laërtio referuntur, minus ad hanc, quam habemus, Zenonis imaginem, in Hadriani villa Tiburtina repertam, accommodari poſſunt. fuiſſe enim Cittiaeum obtorto collo; contra autem Eleatem procero, Laërtius ex Platonis auctoritate in Parmenide ſcribit. Zeno igitur Eleates, Pyreti filius, Olympiade ferè LX floruit, quo tempore Cyrus in Aſia regnabat. Parmenidis auditor, & dialecticae auctor fuiſſe dicitur; quam, cum compreſſerat digitos, pugnumq́; fecerat, indicare ſolebat. Idem inuentor, & princeps Stoicorum ſectae fuiſſe narratur. Librorum autem, quos reliquit, Laërtius in eius vita meminit. A Nearcho Tyranno, in quem acerbius inuehebatur, in uas è marmorę cauum incluſus, contuſusq́;, nouo tormentorum generę necatus interiit.

ΖΗΝΩΝ

CARNEADES, Philocomi, non, ut quidam ſcripſerunt, Epicomi, filius, Cyrenaeus, nouae Academiae princeps, audiuit Egeſinum philoſophum, & à Diogene Stoico dialecticam didicit, quartus ab Arceſila, qui cum Zenone Polemonis auditor fuit; Chryſippi maxime ſtudioſus: itaque compoſito illum capillo, comaq; uſum, & expoliẽdis nimium vnguibus deditum fuiſſe ſcribit Laërtius. In ea praecipue uerſatus eſt philoſophiae parte, quae pertinet ad mores, relicta rerum naturalium inquiſitione. Epiſtolas autem tantum quaſdam, ad Ariarathem Perſarum regem ſcriptas, reliquiſſe tradit Diogenes; reliqua ab eius diſcipulis conſcripta eſſę. Cum Critolao, & Diogene nobiliſſimis eo tempore philoſophis legatus Romam ab Athenienſibus maximis de rebus miſſus, à principibus Romanae ciuitatis frequenter eſt auditus. ſed ſuſpecta eius legatio Romanis fuit, dicente M. Catone, ab hoc uiro cauendum eſſe, qui ob eloquentiam, & dicendi copiam facile quaecunque uelit impetrare poſſet. In eius autem legationis itinere, cum Praeneſte ueniſſet, templumq; illud auguſtum Praeneſtinae Fortunae admiratus eſſet, dixiſſe fertur nuſquam ſe Fortunatiorem quam Praeneſtę uidiſſe Fortunam. Moritur mortifero ſponte epoto veneno, Olympiadis CLXII anno quarto, cum XXCV, ut ait Laërtius, ſiue CX, ut mauult Cicero, annos uixiſſet. Fuiſſe dicitur Carneades magna memoria, & diuina quadam ingenij celeritatę, dicendiq; copia praeditus.

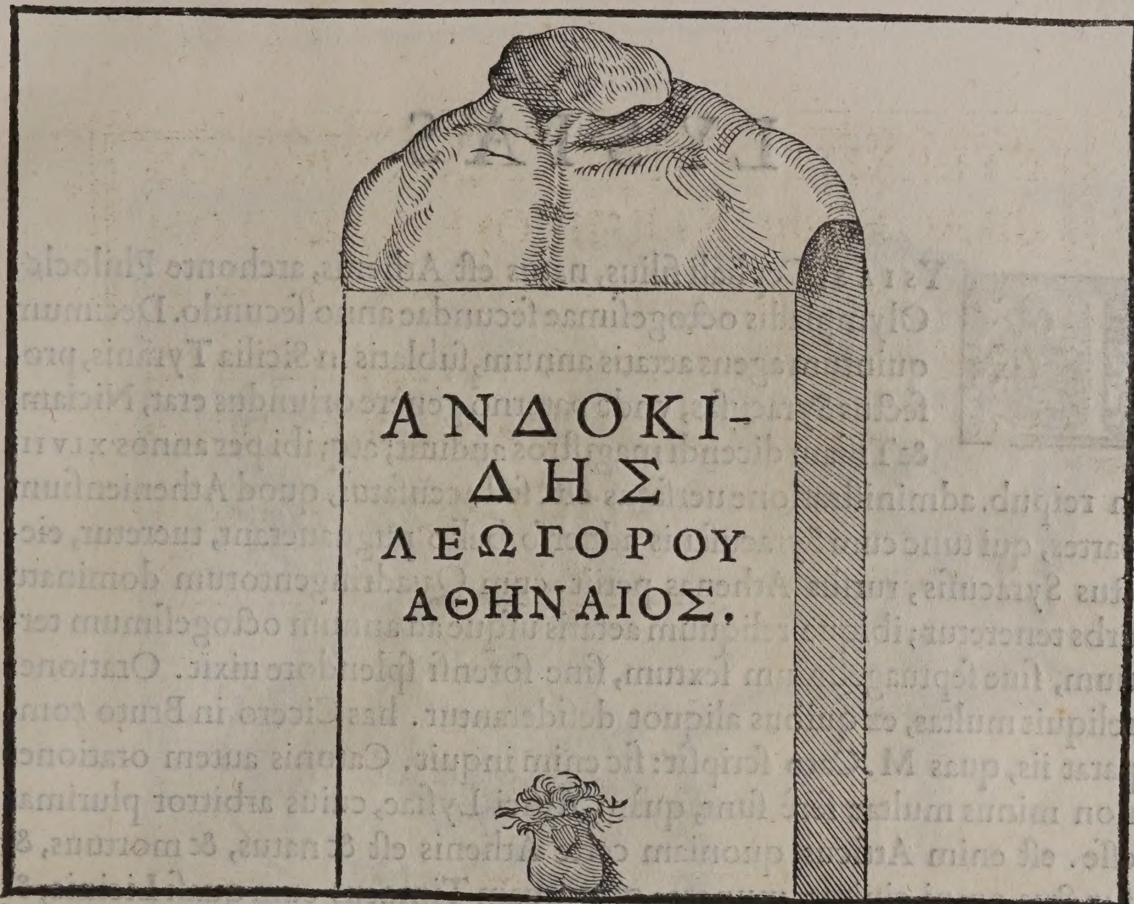
CRATIPPVS

MAXIMVS philosophus, Seueri filius, Romanus, floruit temporibus Iuliani Imperatoris, cuius etiam praeceptor fuisse dicitur, ut Eunapius in eius vita tradit; si modo is est hic Maximus, de cuius uita, & moribus scribens Eunapius ait, se, cum adolescens esset, senem illum saepius uidisse, & loquentem audisse, eiusq; uocem fuisse, qualis Homericae Palladis, aut Apollinis perhibetur. Ammianus quoque Marcellinus libro xxv de Iuliani Imperatoris morte scribens Maximi philosophi meminit his uerbis. quibus ideo „ iam silentibus, ipse cum Maximo, & Prisco philosophis super animorum sublimitate perplexius disputans, hiante latius suffossi lateris vulnere, & spiritum tumore cohibente uenarum, epota gelida aqua, quam petiit medio noctis horrore, uita facilius est absolutus, anno aetatis altero & trigesimo &c. „ Maximus autem, ut scribit Eunapius, claris, atque opulentis ortus parentibus, fratres habuit germanos utrosque philosophiae deditos, Claudianum, & Nymphidianum; quorum alterum, Claudianum scilicet, Alexandriae, Nymphidianum uero Smyrnae docuisse: sed Maximus, Aedesij philosophi doctrina eruditus, Iuliano ipse Imperatori, ceteris omnibus à Constantio interfectis, magister accitus fuit. Ingenij autem acumine, cuius indices oculos habebat, sermonisq; lepore, ac dicendi copia sui temporis omnibus praestitisse narrat Eunapius. oculis eum fuisse lubricis, & mobilibus: barba autem, quod eam tondere non esset solitus, maiore. Sed eius gesta, & mortem ex Eunapio, qui uolet, petat.

ΕΥΚΡΑΤΙΔΑΣ · ΠΕΙΣΙΔΑΜΟΥ · ΡΟΔΙΟΣ
ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ · ΕΠΙΚΟΥΡΕΙΟΣ · ΤΟΝ
ΤΟΠΟΝ · ΤΗΣ · ΒΡΟΥΝΤΕΣΙΝΩΝ · ΒΟΥ
ΛΗΣ · ΕΙΣ · ΤΑΦΗΝ · ΨΗΦΙΣΑΜΕΝΗΣ
EVCRATIDAS · PISIDAMI · F · RHODIVS
PHILOSOPHVS · EPICVRIVS · L · P · D · D · D

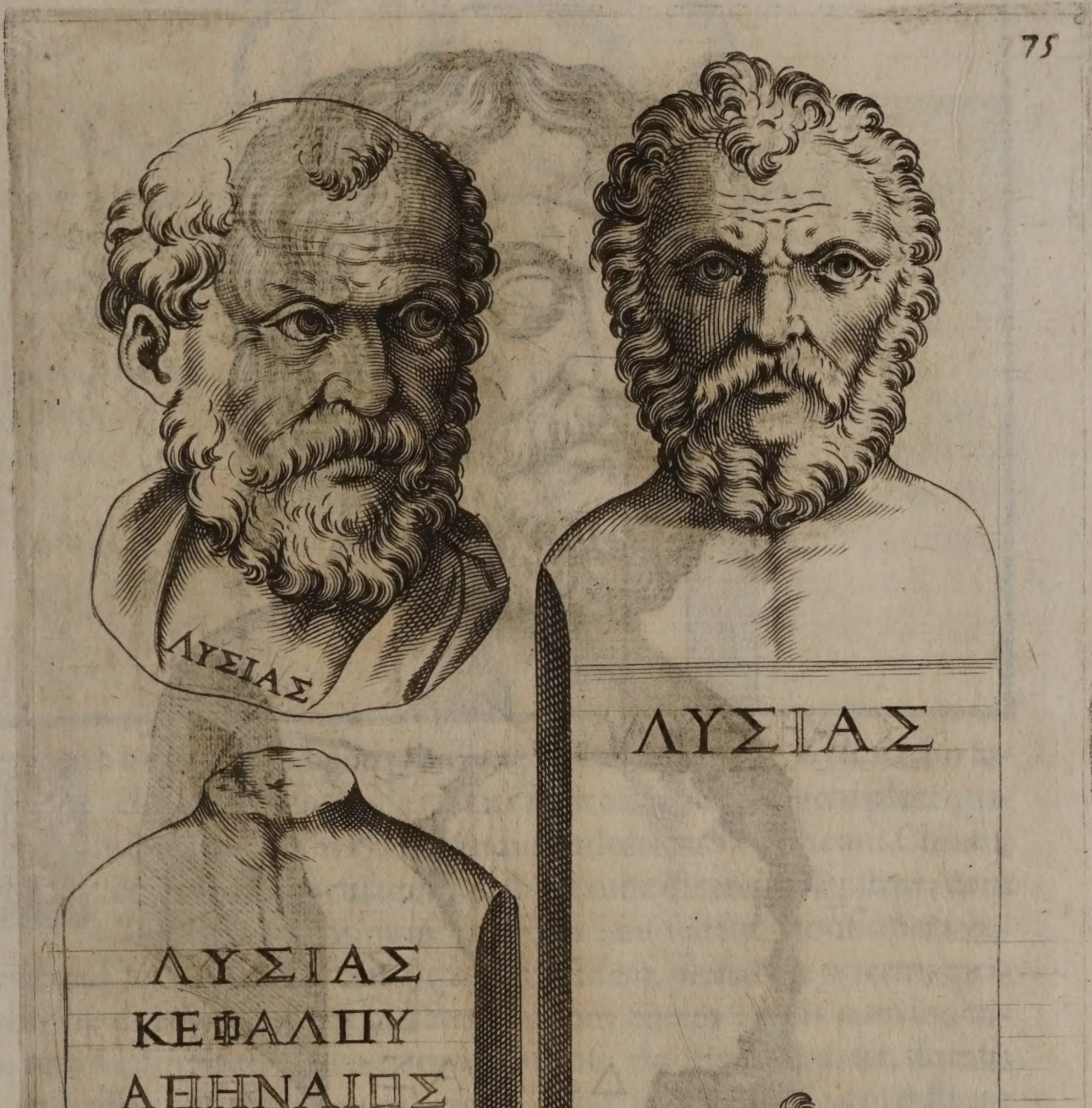
EVCRATIDAE Rhodij, philosophi Epicurei nomen obscurum nobis penitus foret, nisi antiqua haec è marmore inscriptio extaret: Ex qua, et patria Rhodium, et Epicuri illum disciplinam secutum esse cognoscimus. Epicureos autem philosophos, ab Epicuro eius sectae principe nominatos esse, et Diogenes Laertius scribit, et scriptores alij omnes confirmant.

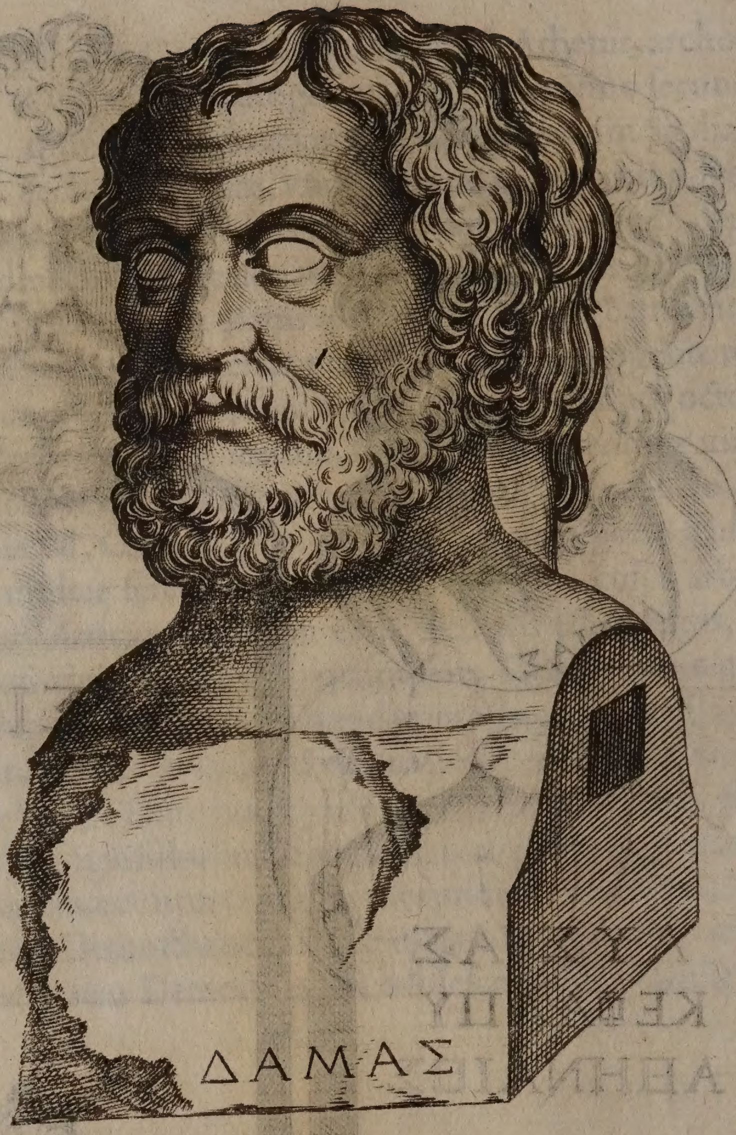

ANdocides, Leogorae filius, Atheniensis, summo loco natus est Olympiade septuagesima octaua, archonte Theogenidę, centum fere annis Lysia antiquior. Hellanicus autem apud Plutarchum scribit, paternum genus Andocidae ortum à Mercurio. Inter nobilissimos autem decem Graeciae oratores numeratus, in reip. quoque administratione claruit. Orationes scripsit multas, quae in manibus habentur. nonnullae desiderantur, quarum nomina apud Plutarchum, & Harpocrationem leguntur. Erat Athenis Hermes, qui, quod prope Andocidis domum ab Aegeidę tribu positus esset, Andocides cognominabatur, ut refert Plutarchus. sed uidendum, an is sit, quem praeteritum ab Alcibiadę legimus, cum Hermas omnes, qui Athenis essent, vna nocte circuncidisset, quòd non tantum nomen praeseferret, sed imaginem etiam Andocidis, ut quidam scribunt: imagines enim clarorum uirorum Hermis apponere solitos fuisse antiquos iam diximus.

LYSIAS.

LYSIAS, Cephali filius, natus est Athenis, archonte Philocle, Olympiadis octogesimae secundae anno secundo. Decimum quintum agens aetatis annum, sublatis in Sicilia Tyrãnis, profectus Syracusas, vnde paterno genere oriundus erat, Niciam, & Tisiam dicendi magistros audiuit; atq; ibi per annos XLVIII in reipub. administratione uersatus est. sed accusatus, quod Atheniensium partes, qui tunc cum Syracusanis aduerso bello pugnauerant, tueretur, eiectus Syracusis, rursus Athenas petiit, cum Quadringentorum dominatu urbs teneretur; ibique reliquum aetatis usque ad annum octogesimum tertium, siue septuagesimum sextum, sine forensi splendore uixit. Orationes reliquit multas, ex quibus aliquot desiderantur. has Cicero in Bruto com-
» parat iis, quas M. Cato scripsit: sic enim inquit. Catonis autem orationes
» non minus multae ferè sunt, quàm Attici Lysiae, cuius arbitror plurimas
» esse. est enim Atticus, quoniam certe Athenis est & natus, & mortuus, &
» functus omni ciuium munere; quanquam Timaeus eum quasi Licinia, &
» Mutia lege repetit Syracusas; & quodammodo est nonnulla in his etiam in-
» ter ipsos similitudo: acuti sunt, elegantes, faceti, breues, &c. Et in eodem
» libro, paulo supra. Tum fuit Lysias ipse quidem in causis forensibus non
» uersatus, sed egregie subtilis scriptor, atque elegans; quem iam prope audeas
» oratorem perfectum dicere: nam plane quidem perfectum, & cui nihil ad-
» modum desit, Demosthenem facile dixeris &c. Scribit autem Plutarchus, Lysiam senem iam Demosthenem adolescentulum uidisse.

ΛΥΣΙΑΣ
ΛΥΣΙΑΣ
ΛΥΣΙΑΣ
ΚΕΦΑΛΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

·LEODAMAS·

LEODAMANTIS ne, an Alcidamantis hæc imago sit, cum ex mutila nominis scriptura affirmare non liceat, labor tamen ut credam Leodamantis effigiem indicari; quòd trium tantum literarum uel minus ſpatium abruptum eſſe è marmore appareat, non quatuor, que in Alcidamantis nomine desiderantur. fuit autem Leodamas dicendi magiſter, & Aeschinis oratoris præceptor, ut scribit Plutarchus in Aeschinis uita. Alcidamas uero rethor antiquus, & nobilis, qui mortis laudationem scripsit, ut Cicero ait in Tuscul: libro primo.

ISOCRATES, Theodori filius, natus eſt Athenis, Lyſimacho archonte, Olympiade LXXXVI, ſex annis, ut Diogeni placet, natu maior, quàm Plato. Audiuit adoleſcens Prodicum Chium, & Tiſiam Syracuſanum, nobiles tunc dicendi magiſtros; & in Theſſalia Leontinum Gorgiam iam ſenem. confirmata autem aetate ad forum non acceſſit, quòd grandem, plenamq; uocem, qualem ſubſellia deſiderant, non haberet: tantum autem laudis cum in ſcribendo, tum in docendo eſt conſecutus, ut ipſe eloquentiae pater, domus autem eius officina appellaretur. primus enim (ut inquit Cicero) inſtituit dilatare uerbis, & mollioribus numeris explere ſententias. Orationes ſcripſit permultas, ſed non omnes ſuperſunt. librum qui Panathenaicus inſcribitur, quarto & nonageſimo aetatis ſuae anno ſcripſiſſe dicitur, & quinquennium poſtea uixiſſe. alij uero centum annorum numerum expleſſe tradunt. Sepultus eſt prope Cynoſarges patrio monumento, uariis tabellis exornato; è quibus vnam Iſocratis ſepulcro ſuperimpoſitam fuiſſe, in qua poëtae, praeceptoresq; ipſius, & Leontinus Gorgias, ſphaeram intuens, ipſeq; vna Iſocrates ſcalpti eſſent. Plutarchus quoque ſcribit, Timotheum Cononis filium Iſocrati praeceptori ſuo, memoriae cauſa, ſtatuam æream Leocharis opus, in Eleuſine poſuiſſe: Apharetum autem filium æream ſimilem columnae ſuperimpoſitam in Rheae cognomento Olympiae templo Athenis collocaſſe, cuius in Atticis Pauſanias meminit. Erat autem Iſocratis imago Athenis picta in Pompio, & in Arce, ut idem refert Plutarchus.

AESCHINES

AESCHINES.

AESCHINES, Atrometi filius, Athenienſis ex vico Cothocidę, obſcuro, & humili loco natus, Iſocratem, & Platonem, ut quidam ſcribunt, audiuit; Caecilius uero antiquus rhetor Leodamantis illum ait diſcipulum fuiſſe. Ludimagiſter primò, & tertiarum partium actor in tragoediis fuit, ut Demoſthenes illi obiecit: floruit enim qua Demoſthenes aetate, cui etiam, Ciceronis iudicio, in oratoria laude proximus fuit. Cum autem contrarias in republica partes ſecuti eſſent, inimicitias quoque ex ea diſſenſione ſuſceperunt. itaq; accuſatus Aeſchines à Demoſthenę, quòd legationem ementitus eſſet, in iudicium adduxit Cteſiphontem, ut, ulciſcendi inimici cauſa, nomine Cteſiphontis iudicium fieret de factis, famaq; Demoſthenis. hanc multam (in-
» quit Cicero, qui contrarias has Demoſthenis, & Aeſchinis orationes conuer-
» tit) Aeſchines à Cteſiphonte petiit quadriennio ante Philippi Macedonis
» mortem: ſed iudicium factum eſt aliquot annis poſt, Alexandro iam Aſiam
» tenente; ad quod iudicium cõcurſus dicitur è tota Graecia factus eſſe: quid
» enim aut tam uiſendum, aut audiendum fuit, quàm ſummorum oratorum
» in grauiſſima cauſa accurata, & inimicitiis incenſa oratio? De his ipſis ora-
» tionibus ita in III de Oratore ſcribit. Quo mihi melius etiam illud ab
» Aeſchine dictum uideri ſolet, qui cum propter ignominiam iudicij ceſſiſſet
» Athenis, & ſe Rhodum contuliſſet, rogatus à Rhodiis, legiſſe fertur oratio-
» nem illam egregiam, quam in Cteſiphontem contra Demoſthenem dixe-
» rat: qua perlecta, petitum eſt ab eo poſtridie, ut legeret illam etiam, quae
» erat contra à Demoſthenę pro Cteſiphontę edita; quam cum ſuauiſſima, &
» maxima uoce legiſſet, admirantibus omnibus, Quanto magis (inquit) admi-
» raremini, ſi audiſſetis ipſum? &c. Scripſit Aeſchines orationes tres, epiſtolas nouem, quae extant. Cum autem Rhodi ſcholam haberet, quae poſtea Rhodia fuit appellata, Samum negotiandi cauſa profectus, ibi mortuus eſt, non multo poſtquam in exilium eiectus ab Athenienſibus fuerat.

.C.P. . . .INIVS . . .
. . . NDVS . . . .
. . . AVG . . .
. .R. CIVIAE . . .
. . .CELLAE. . .
. . . RI
. . .ERI.PATRI . . .
. . . MAE.MATRI . .
. . .MARCELLAE . .
. . .T.F.I. . .

V. F.
.C. TERENTIVS
FRVCTVS
SIBI ET
ATTICO SER.
QVI VIXIT ANN.
XX. LITTERATVS
GRAECIS ET LATINIS
LIBRARIVS
PONTES DIXIT. CCC.
IN. FR. P. XV.
IN. AGR. P. XXV.

PLINIVS

Quantum ex ijs, quae supersunt huius inscriptionis fragmentis colligere possum, pertinere illam arbitror, ad C. Plinij secundi parentes, cuius de naturali historia extant libri qui circumferuntur.

TI · CLAVDIVS
LEMNIVS
DIVI CLAVDI
AVGVSTI · LIB
A · STVDIIS ·

CLAVDIVS LEMNIVS.

Suetonius in Claudio, Polybium quendam Claudij libertum à studijs nominat, quo scilicet optimarum artium erudito, in literarum studijs usus esset, Claudius. Eius uerba sunt haec: Ac super hos Polybium à studijs, qui saepe inter duos Consules ambulabat &c. Eiusdem meminit et Dion lib. lx. Claudij autem Lemnij, qui et ipse Claudij Imp. à studijs libertus fuit, nulla extat apud scriptores mentio; Cum tamen doctum illum & eruditum fuisse uerisimile sit, quo Imp. Claudius in literarum studijs uti solitus esset.

AEMILIO·PAVLO·PAPINIANO
PRAEFECTO.PRAETORIO IVRIS
CONSVLTO.QVI.VIXIT ANNOS
XXXVI DIES.X^. MENS. III.
PAPINIANVS. HOSTILIVS
EVGENIA . GRACILII TVREATO
ORDINE IN SENIO
HEV PARENTES FECERVNT
FILIO OPTIMO

L.COELIO·BASILIDI
IVRIS STVDIOSO
AGATHOPVS
LIBERTVS

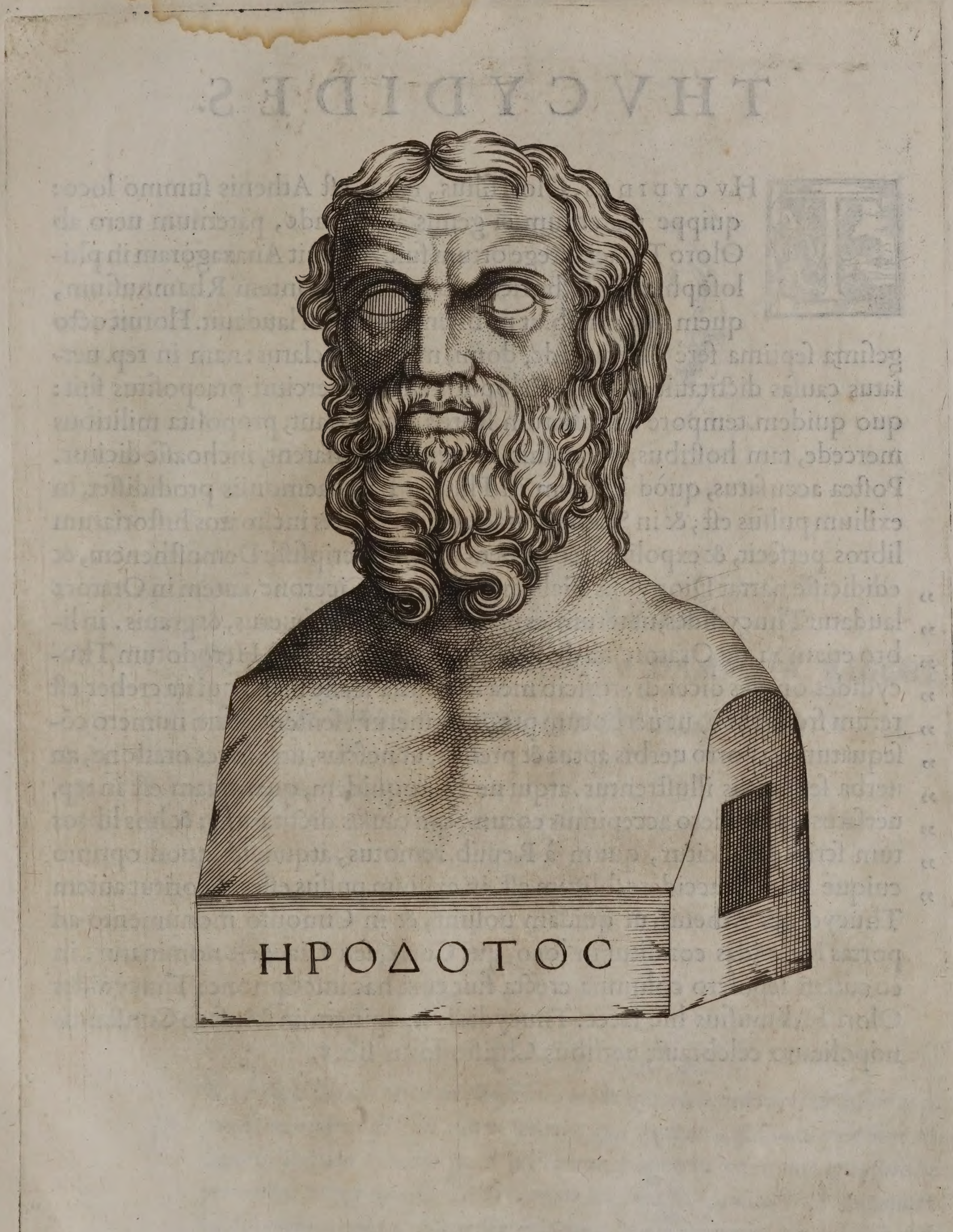
PAPINIANVS. Iurisconsultus clarissimus, quem iuris asylum, & doctrinae legalis thesa=
urum appellat Spartianus; floruit septimio seuero, cui carissimus fuit imperante. Ab Antonino
Caracalla ut idem scribit Spartianus securi percussus, quod Caracalla, Geta fratre interfecto,
ei mandauerat, ut et in Senatu, et apud populum facinus dilueret; ille autem responderat, non tam
facile parricidium excusari posse quam fieri; Eadem in Dionis Epitome tradit Xiphilinus.

Non alienum ab huius libri instituto fore putauimus, si Hermathenam qualis ab antiquis fingeretur, ex antiqui nomismatis auctoritate ostenderemus, nam et ignota eius forma doctissimis etiam uiris peritus fuit, et ex epistola Ciceronis ad Atticum quid fuerit Hermathena colligitur, cuiusmodi autem, intelligi non potest. sic enim in ea scriptum est. quod ad me de Hermathena scribis permihi gratum est: et ornamentum Academiae proprium meae: quod et Hermes commune omnium et Minerua singulare est eius gymnasij ere.

HERODOTVS.

HERODOTVS, Lyxi filius, Halicarnaſſeus, nobili genere natus, ante bellum Peloponneſiacum annos tres & quinquaginta, ut ex Pamphilae auctoritate ſcribit Gellius; ex quo colligimus, tredecim annis natu maiorem Herodotum fuiſſe, quàm Thucydidem, qui quadraginta annis ante idem bellum coeptum natus traditur. Graeci quoque Grammatici, Thucydidem, cum adoleſcens eſſet, audiſſe Herodotum ſcribunt; & Herodoti de Thucydide ad Olorum eius patrem iudicium referunt. Scripſit Herodotus hiſtoriarum nouem libros, Muſarum nominibus inſcriptos: in quibus tantum laudis eſt conſecutus, ut hiſtoriae pater inde fuerit appellatus; licet innumerabiles, ut Cicero inquit, apud eum ſint fabulae. in libro autem de Oratore ita de eo
» ſcribit. Quo magis ſunt Herodotus, Thucydidesq́; mirabiles, quorum aetas
» cum in eorum tempora, quos modo nominaui, incidiſſet, longiſſime tamen
» ipſi à talibus delitiis, uel potius ineptiis abſuerunt: alter enim ſine ullis ſa-
» lebris, quaſi ſedatus amnis, fluit; alter incitatior fertur, & de rebus bellicis
» canit quodammodo bellicum: primisq́; ab his, ut ait Theophraſtus, hiſto-
» ria commota eſt, ut auderet uberius, quàm ſuperiores, & ornatius dicere.
Moritur Herodotus Thuriis in Italia, quo ſe Lygdamidis Halicarnaſſi tyranni odio contulerat: ibique hiſtoriarum libros, qui extant, ſcripſiſſe, nobiles aliquot ſcriptores tradunt; itaque in primi libri principio Herodoti Thurij, non Halicarnaſſei, ſcriptum fuiſſe. In Herodoti autem ſepulcro Graecum epigramma inciſum fuit, quod à Stephano Byzantio in libro de Vrbibus non ſatis emendatum adducitur: nos autem integrum illud de vetere libro Ioannis Zezae deſcripſimus, qui Xylum Herodoti patrem, non Lyxum nominandum docet, adductis multorum teſtimoniis, & in primis Zenonis auctoritate, à quo id epigramma accepiſſe ſe Zezes ſcribit.

ΗΡΟΔΟΤΟϹ

THVCYDIDES.

THVCYDIDES, Olori filius, natus est Athenis summo loco: quippe maternum ei genus à Miltiadę, paternum uero ab Oloro Thraciae rege ortum fuit. Audiuit Anaxagoram in philosophia: in rethorica autem Antiphontem Rhamnusium, quem in VIII lib. ut nobilem rhetorem laudauit. Floruit octogesima septima ferè Olympiadę, domi, militiaeq; clarus: nam in rep. uersatus causas dictitauit; & bello Peloponnesiaco exercitui praepositus fuit: quo quidem tempore historiarum libros, qui extant, proposita militibus mercede, tam hostibus, quàm suis, ut uera renuntiarent, inchoasse dicitur. Postea accusatus, quòd Eionem in Thracia Lacedaemoniis prodidisset, in exilium pulsus est; & in Scapte Thraciae silua exulás inchoatos historiarum libros perfecit, & expoliuit. eos autem octies exscripsisse Demosthenem, & edidicisse narrat Dionysius Halicarnasseus. A Cicerone autem in Oratorę laudatur Thucydides, ut rerum explicator prudens, seuerus, & grauis. in libro etiam II de Oratore ita de Thucydidę scribit. Post Herodotum Thucydides omnes dicendi artificio mea sententia facile uicit: qui ita creber est rerum frequentia, ut uerborum prope numerum sententiarum numero cõsequatur; ita porrò uerbis aptus & pressus, ut nescias, utrum res oratione, an uerba sententiis illustrentur. atqui ne hunc quidem, quanquam est in rep. uersatus, ex numero accepimus eorum, qui causas dictitarunt: & hos libros tum scripsisse dicitur, quum à Repub. remotus, atque, id quod optimo cuique Athenis accidere solitum est, in exilium pulsus esset. Moritur autem Thucydides Athenis, ut quidam uolunt, & in Cimonio monumento ad portas Melíridas conditur in loco, qui Coelę, seu Diacoelę nominatur. in eo autem sepulcro columna erecta fuit cum hac inscriptione: Thucydides Olori Halimusius hic iacet. Thucydidis imaginem in Musaeo Constantinopolitano celebrauit uersibus Christodorus lib. V.

C. IVLIVS CAESAR

FELTRIA. PERPETVO. NIMIVM. DAMNATA. RIGORE
FORTE. MIHI POSTHAC. NON. ADEVNDA. VALE.

CAESAR

C. Iulius *Caesar, non inter clarissimos modò historicos, sed inter nobilissimos quoque poetas numeratus est. eius autem carmina quæ supersunt, edidimus in eo libro, in quem Cæsaris librorum omnium, qui desiderantur, fragmenta coniecimus. quos uerò hic imprimendos uersus curauimus, ex Bernardini Maffei Cardinalis ad Antonium Thebaldeū manuscripta Epistola deprompsimus, in qua è marmore ipso in ruinis antiquæ vrbis Feltri reperto excripsisse illos affirmat*

METTIVS Epaphroditus, Chaeroneus, M. Metty libertus, & Archiae
Grammatici alumnus floruit Nerone, et Herua Romae imperantibus. quibus
temporibus, Ptolemaeus quoqz Hephaestion, alÿqz multi claruerunt. Suidas au-
tem Modesto Aegypti praefecto, seruisse Epaphroditum scribit, nisi, ut plerumqz
fit, erratum sit à Graeco librario, in eo nomine. Studiosum librorum fuisse Met-
tium, ex eodem colligimus Suida, & ad triginta millia uoluminum emisse. mul
tis autem relictis scriptis morbo aquae intercutis perÿsse Epaphroditus in libro
de elementis citatur à manuscripto, qui apud me est, Theocriti interprete. Sed
qui à Suida & Theocriti Scholiaste addudcitur Epaphroditus, sitne is. cuius
statuam è marmore imprimendam curauimus, pro certo non affirmarim.

DIIS. MANIB. S.
TI · CLAVDIO · AVG · LIB · GRATIO
PAEDAGOGO. PVERORVM · CAERETANORVM
AVG. N · SER · FECIT. CHARITAE · DASVMIAE · CONIVGI
B · M · ET. LIBERTIS · LIBERTABVSQVE · POSTERISQ · EOR
HOC · MONIMENTVM · SIQVIS · DONATIONIS · CAVSSA
ALI · TRADERE VOLVERIT PRIVS · INFERAT
ARCAE. PONTIFICVM · ROM · SS · C. M · DEN
LOC · DON · TERENTIA · CYPAR
ET · CAECILIAE · IVSTAE · PARENT
R · E

D · M ·
P · AELIVS · AVG · LIB
LYCVS. PAEDAGOG
PVERORVM · ACAPVT
AFRICAE

DIIS · MANIBVS
L · CIARTI
HYPERETIS
FECIT
P. CIARTIVS · HELOPS
PAEDAGOGO
L · CIARTI. SCYRI
COLLACTEI · SVI

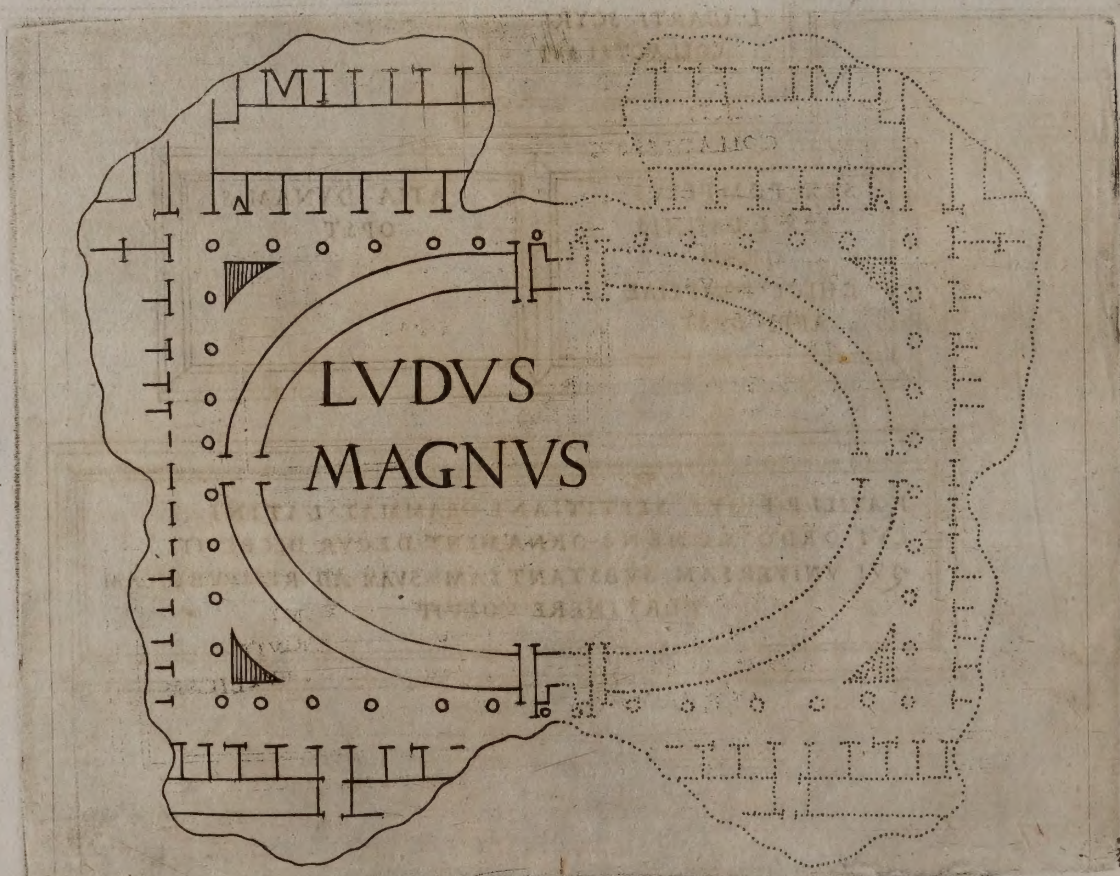
M · POMPILI · M · L · FORTVNAT
GRAM · VIX · AN · LXXIX · M · III
M · POMPILIVS · M · L · AGHATHANGELVS
OLL · DED · T ·

SEX · POMPEIVS
SEX · L · DAPHNIS
GRAM
CHLOE · POMPEIAE
APPI · OPST ·

ATIA · DYNAMIS
OPST

P · ATILI · P · F OYF SEPTITIANI GRAMMAT · LATINI
CVI · ORDO · COMENS · ORNAMENT · DECVR · DECREVIT
QVI VNIVERSAM · SVBSTANTIAM · SVAM · AD · REMPVBLICAM
PERTINERE · VOLVIT

MEDICORVM, qui in antiquis his inſcriptionibus nominantur, vno excepto Menecrate, nullius extat apud ſcriptores, quos ego legerim, mentio: quamuis fuerint ſuis temporibus nobiles, & medicinae artis ſcientia clari. Menecrates autem hic temporibus fuit Claudij, & Tiberij Imperatorum, & eorum fortaſſe medicus, & libertus, ut ex Galeni lib. v de comp. med. colligimus; qui eius quoque librum optimorum medicamentorum theſaurum inſcriptum adducit. Ob centum autem & quinquaginta ſeptem editos medicinae libros multarum ciuitatum decretis ampliſſimis ornato monumentum è marmore eius haereſeos ſectatores ſtatuerunt. Ludi uerò Matutini & ludi Magni, quorum medici in lapidibus nominantur Eutychus Neronis Libertus, & Calpurnius Hilarus, mentionem faciunt P. Victor, & Sex. Rufus in reg. ij & iij. opinorq; gladiatorios fuiſſe ludos, in quibus ſe gladiatores ſolerent exercere; cuiuſmodi is, qui Aemilius dicebatur, ab Horatio deſcribitur in arte Poëtica. Suetonius in Caeſare: Et formam, qua ludum gladiatorium erat aedificaturus, &c. Ludi autem Magni ichnographiam in uetuſtae Romae nuper repertis reliquiis ita notatam animaduertimus.

P. PVPIVS. P. L. MENTOL
MEDICVS. IIIIII. VIR

ASCLEPIO · ET
SALUTI
COMMILITONUM
SEX · TITIUS · ALEXANDER
MEDICUS · CHO · V · PR ·
DONUM DEDIT ·
. . . .
AUG · VIII ·
T · FLAVIO SABINO · COS

ΤΙΒΕΡΙΩΙ · ΚΛΑΥΔΙΩΙ
ΚΟΥΙΡΕΙΝΑΙ
ΜΕΝΕΚΡΑΤΕΙ · ΙΑΤΡΩΙ
ΚΑΙΣΑΡΩΝ · ΚΑΙ · ΙΔΙΑΣ
ΛΟΓΙΚΗΣ · ΕΝΑΡΓΟΥΣ
ΙΑΤΡΙΚΗΣ · ΚΤΙΣΤΗΙ · ΕΝ
ΒΙΒΛΙΟΙΣ · ΡΝS ΔΙ · ΩΝ ·
ΕΤΕΙΜΗΘΗ · ΥΠΟ · ΤΩΝ · ΕΝ
ΛΟΓΙΜΩΝ · ΠΟΛΕΩΝ ΨΗΦΙΣ
ΜΑΣΙΝ · ΕΝΤΕΛΕΣΙ · ΟΙ · ΓΝΩΡΙΜΟΙ
ΤΩΙ · ΕΑΥΤΩΝ · ΑΙΡΕΣΙΑΡΧΗΙ · ΤΟ ΗΡΩΟΝ

Θ К
ΕΝΤΕ ΦΙΛΟΙCΙ ΦΙΛΟΙΟ ΚΑΙ ΙΗ
ΤΗΡΟC ΑΡΙCΤΟΥ
ΠΑΙΔΕΙΗCΘΙΕΡΗC ΕΓΓΥΘΕΝ
ΑΨΑΜΕΝΟΥ
CΩΜΑCΚΛΗΠΙΑΔΟΥΚΑΙΥΙΕΟC
ΕΝΟΑΔΕ ΒΗΡΟΥ
ωC ΕΠΕΙCΑ ΔΕ ΦΙΛΟΙC ΕΙC Ο
ΔΕ ΤΥΜΒΟC ΕΧΕΙ
Λ · ΦΟΝΤΕΙω · ΦΟΡΤΙ · ΑCΚΛΗΠΙΑ
ΔΗ · Τω ΓΕΝΕΙ · ΕΦΕCΙω
ΒΙωCΑΝΤΙ · ΕΤΕCΙΝ Μ̄
ΜΗCΙΝ · Β̄ · ΗΜΕΡ · ΚΕ · ωΡ · Ζ
ΕΓΝΑΤΙΑ · ΒΡΙCΗΙC · CΥΜΒΙΟC
ΜΝΗΜΗC · ΧΑΡΙΝ

Γ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ
ΣΕΙΛΙΑΝΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΕΦΕΣΙΟΣ

ΚΟΡΝΟΥΤΟΥ · ΙΑΤΡΟΥ
ΚΑΙ
ΡΟΥΦΙΝΗΣ · ΘΥΓΑΤΡΟΣ

D . M .
A. ATIUS · C · L · ARCHIATER
SIBI ET IULIAE PRIMAE
CONIUGI INCOMPARABILI

M · LIVIO CELSO · TAPULARIO
SCHOLAE · MEDICORUM ·
M · LIVIUS EUTYCHUS
ARCHIATROS · OLL · D · II ·
IN · FR · PED · IIII ·

DIS MANIBVS
CLAVDIAE · EVTYCHIAE
CONIVGI · SANCTISSIM
BENEMERENTI · ET · Q ·
DOMITIO · HELICITI · CLAVDIVS
AVG LIB HYMENEVS MEDICVS
A BYBLIOTHECIS · ET · DOMITIA · PANNYCHIS
SIBI · ET SVIS · POSTERISQ · EORVM

D . M .
M . IVNIO · DIONYSIO
MEDICO DE LVCILIANIS
TITILENA IVSTA
CONIVGI . B . M . ET SIBI
SVIS LIB[?] · LIBER
TABVS POSTERISQ.
EORVM

DIS . MANIBVS
M CALPVRNIO M F MEN
VOSENNIO
VIX · ANN · XXX · M · IIX ·
M · CALPVPNIVS · M · F · MEN
HILARVS MEDICVS
LVDI MACN
FRATRI PIISSIMO . FEC .

D . M .
CN . ARRIVS . CN . LIB .
HERMES MEDICVS
IVLIAE CHRESTAE . COLLA
CTIAE SVAE . CARISSIMAE
FECIT · ET · HARRIAE · HELPIDI
CONIVGI KARISSIMAE
BENEMERENTI · ET · SIBI · ET · SVIS
POSTERISQVE · EORVM .

D M
SEX · PEDIO . SEX .
LIB . SECVNDO
MEDICO
IVLIA . L . LIB
SECVNDINA
PATRI PIISSIMO .

EVTYCHVS AVG LIB NERONIANVS · MEDICVS · LVDI · MATVTINI · FECIT · SIBI · ET · IRENE · LIB .
CONIVGI · CARISSIMAE · BENE MERITAE · ET · LIBERTIS · LIBERTABVSQ . POSTERISQVE EORVM .

P . DECIMIVS . P . L . HEROS
MERVLA MEDICVS .
CLINICVS . CHIRVRGVS
OCVLARIVS . VI . VIR
HIC PRO LIBERTATE DEDIT IIS IↃↃ
HIC PRO SEVIRATV IN REMP
DEDIT . IIS . ∞∞
HIC IN STATVAS PONENDAS · IN
AEDEM HERCVLIS . DEDIT II Λ Λ Λ
HIC · IN · VIAS . STERNENDAS · IN
PVBLICVM · DEDIT Λ Λ Λ IↃↃ∞∞ .
HIC · PRIDIE · QVAM · MORTVVS · EST
RELIQVIT PATRIMONI
IIS ∞ Λ Λ .

ATTIA P L
HILARITAS
V . AN XXIX .

P . ATTIVS ATIMETVS
AVG · MEDICVS · AB · OCVL
. H . S . E .

EROS
AVGVSTAE
MEDICVS
SPOSIANVS

IVLIA
CONSTANS
V . A . XXII

SILICIA · F · F · O L
ZOSIME

SILICIVS MEDI
CVS AB OCVLIS

CHRESTAE·CONSERVAE·ET CONIVGI
CELADVS · ANTINOVS·DRVSI
MEDICVS · CHIRVRG·
BENEMERENTI · FECIT·
EA·VIXIT · AN · XVII·

·Q· GOLIVS·Q·L· NICOMEDES
MEDICVS·OCVLARIVS·SIX·VIR
COL·IVL·FANESTRIS
GOLIA·Q·L·SALVIA·VXSOR
·Q·GOLIVS·Q·F·POL·FANESTER FILIVS
VELIA·Q·L·PRISCA·VXSOR
EX TESTAMENTO FANESTRIS·FILI

TI·IVLIVS·AVGVST·
ET AVGVSTAE·L·
CYTISONVS MEDICVS
OCVLARIVS HIC SITVS EST

P·PEREGRINO HELIODORO
CONSVMMATAE PERITIAE MEDICO
ET·MIRAE PIETATIS IVVENI
COMINIA FAVSTINA MATER INFELICISS·
·F·C·

·D·M·
·C·PLINII
VALERIANI
MEDICI
QVI VIXIT
ANN·XXII·M·VI·D·V·
PARENTES

·D·M·
·T·IVLIO
ROSIANO
APOLLINARI
MEDICO
ARESCON·ET
CALLISTVS·LIB·
PATRONO·B·M·F·

DIS·MANIB·
C·CAECIII·C F·SAB·
AQVILAE
CAECILIAE C·L·MOSCHIDI
·C·CAECILIVS DIAETVS
MEDICVS
FILIO·ET·LIB·CONIVGI
SVAE·PIISSIMIS·

DIS·MANIB·
L·AVIANIO L·F·PVP·
VALERIANO
MEDICO·VIX·
ANN·XLVII·M·IX·D·XV·
L·AVIANIVS·L·L·STEPHANIVS
PATR·PER·AG·CVR·

MENANDER
MEDICVS·V·A·XXI
TITVLVM DONAVIT
PSYCHE·

ZOPYRVS
ALEXANDRI
·F·ALEXANDER
MEDICVS·

L·TAVRANIVS L·L·OLYMPVS
MEDICVS·OLL·XII·

P·CARM
SOSTHE
MEDIC·
IIIII VIR·AVG·
ANCHAR

THALLVS MEDICVS
MAG·
H· V·

DEIS MANIB·
IVLIAE·Q·L·
SABINAE
MEDICAE
·Q·IVLIVS·ATIMETVS
CONIVGI
BENEMERENTI

MINVCIA
Ɔ·L·ASTE
MEDICA

SECVNDA TI·CLAVDIVS
LIVILLAE S CAESARIS·I·
MEDICA CELER·AEDITVVS
A·VESTA·

AGRIAE.TRYPHOSAE.VE
STIFICAE.LIVIVS.THEONA.AB
EPISTVLIS.GRAEC. SCRIBA
A·LIBRIS PONTIFICALIBVS
CONIVGI SANCTISSIMAE
B.D.S.M.

D M
M.VLPIO .AVG. L
EROTI
AB EPISTVLIS·GRAECIS
EPAPHRODITVS
ET·STACHYS
CAESARIS. N. SER
FRATRI KARISSIMO · ET
CLAVDIA EORMIANA
FECERVNT

D. M.
BASSO. AVG. LIB
PROX. AB. EPISIVLIS
GRAECIS.PROC. TRACTVS
CARTHAGINIENSIS
FABIA.Q.F. PRISCILLA
MARITO PIISSIMO
ITEM. CLAVDIVS. COMON
PATRI BENEMERENTI
FECERVNT

ANTISTIA.L F.
PRISCILLA
ABASCANTI
AVG.LIB.
AB EPISTVLIS
.L. D.
D. D.

L.MVNATI L.VALERIVS
L.L. STACTVS
NICOMEDI AB EPIST GRAEC.

SEX.POMPEIVS.SEX.EAIYX.
SEX.POMPEI·AB·EPISTVLIS
LATINIS.

SECVRITATI
COGNATIONIS SVAE
FORTVNATVS.AVG.L.
VERNA·PATERNVS
AB·EPISTVLIS
ACCENSVS PATRON
DIVO·AVG·VESPASIANO
LICTOR·CVRIAT
VIAT·HONOR·DEC·COS·ET·PR
ET.SIBI.ET.
EPAPHRODITO AVG.L.
AB·EPISTVLIS·FRATRI
SVO

· · · · · · · · CAESARI
· · · · ONIO·GORDIANO.
FELICI·INVICTO
AVGVSTO
PONTIF.MAX.TRIB.POT.II.
COS.PROCOS.PP.
NVMISIVS.QVINCTIANVS.V.P.
AB EPISTVLIS LATINIS
DEVOTVS·NVMINI
MAIESTATIQVE·EIVS

IVLIVS C. IVLIVS
DIVI·AVG.L. STYRAX
DIONYSIVS AB·EPIS·LAT.

D. M
M·AVR·ALEXANDER
AVG.LIB·AB EPISTVLIS
GRAECIS·SE·VIBVS·FECIT
SIBI·ET·SVIS·QVE
LIBERTIS LIBERTABVS
POSTERISQVE·AEORVM

DIS. MANIB.
LIBANO·CAESARIS·VERNAE
AB·EPISTVLIS
VIX·ANNIS·XVI·M· IIII·

FLAVIVS·AVG·L·PROTOGENES
AB·EPISTVLIS
SIBI·ET·TETTANNE·C·F·
SABINIAE·SVAE

SVETONIVS in Claudio, Narcissi cuiusdam Claudij Imp. liberti facit mentionem quo in conscribendis Epistulis usus fuerit Claudius. Eius uerba sunt haec. Ac super hos Polybium á studijs. qui saepe inter duos consules ambulabat: sed ante omnes Narcissum ab Epistulis, & Pallantem á rationibus quos decreto quoq Senatus, non praemijs modo ingentibus, sed et Quaestorijs. Praetorijsq ornamentis or nari libenter passus est: tantum preterea acquirere & rapere, ut quaerente eo quondam de fisci exiguitate non absurde sit dictum, abundaturum, si á duobus libertis in consortium acciperetur. Narcissi memi nit etiam Dion lib: lx. Qui uero in antiquis his inscriptionibus nominantur, fuerunt et ipsi á conscri bendis cum graecis tum latinis Epistolis Imperatorum liberti, et eorum nomina nisi ex uetustis his mo numentis nota essent, in ignoratione prorsus hominum uersarentur.

A Bibliothecis.

BIBLIOTHECAS *Romae multas fuiſſe, cum Graecas, tum Latinas, ex veterum ſcriptorum (quos infra adducam) monumentis intelligere poſſumus. qui autem iis praepoſiti erant, dicebantur à bibliothecis, forma eadem, qua à ſtudiis, ab epiſtulis, & alia eiuſmodi antiquos dixiſſe obſeruauimus. Prius autem bibliothecas ipſas, quarum mentio apud ſcriptores extat, colligamus: deinde nomina eorum, qui iis praefuerunt, ſubiungamus. Romam primus librorum copiam, inquit Iſidorus lib.*VI *cap.*III *aduexit Aemilius Paulus, Perſe Macedonum rege deuicto. Sylla quoq; multos libros ex Athenis Italiã vexit: Lucianus in libro aduerſus Indoctum. Lucullus deinde ex Pontica praeda, ut idem Iſidorus ſcribit. Sed bibliothecae Luculli meminit his uerbis Plutarchus in eius vita: quae ut ſunt à Leon. Iuſtiniano in latinum verſa, ita proferemus. Nihil minus tamen diligentiae ad ea ſibi comparanda adhibuit, quae ſtudioſo, ac literatiſsimo homine digna eſſent. etenim plurimos pulcherrimosq; coëgit libros, quorum profecto vſus maiorem ſibi quàm ipſa poſſeſsio gloriam uendicabat. ſtudioſo enim cuique & bibliothecae, & quae circa erant ſcholae, atque deambulacra liberè, perpetuoq; patebant, quo ſe Graeci, cum per otium licuiſſet, velut in amoeniſsimum quoddam Muſarum diuerſorium conferre ſolebant: ibi loquendo, legendo, diſputando diem iucunde terebant; & Lucullus ubi plerunque eruditiſsimos viros diſputare vidiſſet, eo ſe potiſsimum ingerebat &c. Bibliothecae Iuliae meminit Suetonius in Caeſare, ſcribens. Bibliothecas Graecas, & Latinas, quas maxime poſſet, publicare parabat, data M. Varroni cura cõparandarum, ac dirigendarum. & Iſidorus lib.*VI *Poſt hos Caeſar dedit M. Varroni negotium maximae bibliothecae conſtruendae. Aſinij Pollionis bibliothecae facit mentionem Plin. lib.*VII.*c.*III *his uerbis. M. Varronis in bibliotheca, quae prima in orbe ab Aſinio Pollione ex manubiis publicata Romae eſt, vnius uiuentis poſita imago eſt. & lib.*XXXV *c.*II *Aſinij Pollionis hoc Romae inuentum, qui primus, bibliothecam dicando, ingenia hominum rẽ publicam fecit. Iſidorus li.*VI *c.*III. *Primus autem Romae bibliothecas publicauit Pollio, Graecas ſimul atque Latinas, additis auctorum imaginibus in atrio, quod de manubiis magnificentiſsimum inſtruxerat. Bibliothecae Palatinae, quae in antiquis inſcriptionibus ſaepius nominatur, ita meminit Suetonius in Auguſto. Templum Apollinis in ea parte Palatinae domus excitauit, quam fulmine ictam deſiderari à Deo Aruſpices pronuntiarunt, addita porticus cum bibliotheca Latina, Graecaq;: quo loco iam ſenior ſaepe etiam ſenatum habuit, decuriasq;*

riasq́; iudicum recognouit &c. Plinius lib. VII *cap.* LVIII. *Veteres Graecas literas fuisse easdem penè, quae nunc sunt Latinae, indicio erit Delphica tabula antiqui aeris, quae est hodie in Palatio, dono principum Mineruae dicata in bibliotheca &c. Et lib.* XXXIIII *cap.* VII. *Videmus certe Apollinem in bibliotheca templi Augusti Thuscanicum quinquaginta pedum à pollice. Huius bibliothecae meminit Horatius lib.* I *epist.* III *hoc uersu.*

Scripta Palatinus quaecunque recepit Apollo.

Ouid. lib. III *de trist. Proper. lib.* II, *Dion lib.* LIII, *Suet. de illustr. Grãmaticis in Hygino, Galen. lib.* I *de cõp. med. Seruius in* VIII *Aen. Acro, & Porphyrion in epist.* III *lib.* I. *Bibliothecae porticus Octauiae meminit Plutar. in Marcello, eamq́; ab Octauia Augusti sorore in honorem Marcelli extructam fuisse scribit. Dion tamen lib.* XLIX *à sororis nomine Octauianam bibliothecam appellatam Augustum extruxisse ex Dalmatum manubiis refert. Eius autem meminit & Suet. in lib. de illustr. Grammaticis his uerbis, de Melisso scribens. Quare cito manumissus Augusto, & insinuatus est, quòd eleganter curam ordinandarum bibliothecarũ in Octauiae porticu suscepit. P. Victor bibliothecam porticus Octauiae nominat in lib. de regionib. Bibliothecae, quae erat in domo Tiberij Imp. facit mentionẽ Gell. lib.* XIII *cap.* XIX. *Cum in domus Tiberianae bibliothecae sederemus ego, & Apollinaris Sulpicius &c. Vopiscus in Probo. Ex bibliotheca Vlpia aetate mea in thermis Diocletianis. Itẽ ex domo Tiberiana &c. Tiberij autem domus in ea Palatini montis parte fuit, quae viam Sacram, & Pacis templum respicit, ut ex plumbea lamina aquaeductus ibi nuper reperta in hortis Alex. Farnesii Card. cum inscriptione Tiberij Caes. Imp. coniicere licet. Bibliothecae, quae erat in templo Traiani, meminit idem Gellius his uerbis lib.* II *cap.* XXVII. *Edicta ueterum Praetorum sedentibus forte nobis in bibliotheca templi Traiani &c. Haec deinde in thermas Diocletiani, ut opinor, translata est, & Vlpia à scriptoribus nominata. eius meminit P. Victor in reg.* VI. *Vopiscus in Aureliano. Et si his contentus non fueris, lectites Graecos, linteos etiam libros requiras, quos Vlpia tibi bibliotheca, cum uolueris, ministrabit. Et paulopost. Haec ego à grauibus uiris comperi, & in Vlpiae bibliothecae libris relegi &c. In Tacito. Habet bibliotheca Vlpia in armario sexto librum elephantinum, in quo hoc S. C. perscriptum est &c. In Probo. Vsus autem sum, ne in aliquo fallam charissimam mihi familiaritatem tuam, praecipuè libris ex bibliotheca Vlpia, aetate mea in thermis Diocletianis &c. In Numeriano. Vt illi statua non quasi Caesari, sed quasi rhetori decerneretur ponenda in bibliotheca Vlpia. Bibliothecae, quae erat in templo Pacis, meminit Galenus lib.* I *de cõp. med. & Gellius lib.* XVI *cap.* VIII. *his uerbis. Commentarium de proloquiis Laelij docti hominis, qui magister Varronis fuit, studiose quaesiuimus, eũq́; in Pacis bibliotheca repertum*

tum legimus. Bibliothecae Capitolinae facit mentionẽ Orosius lib. VII *cap.* XVI. *Anno ab* V. C. DCCCCXXX *&c. nam fulmine Capitolium ictum, ex quo facta inflammatio, bibliothecam illam, maiorum cura, studioq; compositam, aedesq; alias iuxta sitas rapaci turbine concremauit. Tiburtinae bibliothecae meminit Gellius lib.* IX *cap.* XIIII *his uerbis. Meminimus etiam in Tiburti bibliotheca inuenire nos in eodem Claudij libro scriptum utrumque, facies, & facij. & lib.* XIX *cap.* V. *Sed, cum bibendae niuis pausa fieret nulla, promit è bibliotheca Tiburti, quae tunc in Herculis templo satis commode instructa libris erat &c. Bibliothecae Iulij Martialis facit mentionẽ Martialis lib.* VII.

Ruris bibliotheca delicati,
Vicinam videt vnde lector vrbem,
Inter carmina sanctiora si quis
Lasciuae fuerit locus Thaliae,
Hos nido licet inferas vel imo,
Septem quos tibi misimus libellos,
Auctoris calamo sui notatos:
Haec illis pretium facit litura.
At tu munere dedicata paruo,
Quae cantaberis orbe nota toto,
Pignus pectoris hoc mei tuere,
Iuli bibliotheca Martialis.

P. Victor, Bibliothecae, inquit, Romae vndetriginta publicae: ex iis praecipuae duae, Palatina, & Vlpia. Domitianum Bibliothecas vetustate consumptas reparasse scribit Suetonius in eius vita. His igitur praefuerunt, Iuliae M. Varro: vt Suetonius scribit. Palatinae, C. Iulius Hyginus, Aug. lib. vt idem Sueton. in lib. de illustribus Grammaticis, & C. Iulius Falyx, & C. Iulius Phronimus: vt est in antiquis lapidibus. Bibliothecae porticus Octauiae C. Melissus, Augusti lib. vt est apud Suetonium in eodem de illustribus Grammaticis libro. Bibliothecas autem priuatas, cuiusmodi illa Pomponij Attici à Cicerone describitur, quia parum frequens earum mentio est apud veteres scriptores, omisimus colligere.

DIJS. MANIBVS
C. IVLIVS . FALYX
A'. BYBLIOTHECA
GRAECA. PALAT.

C. IVLIVS. C.L.PHRONIMVS
A'.BYBLIOTHECA.GRAECA

OSSA
VIBIAE. SVCCESSAE. LIVIAE. AVG. SER
AB. ARGENTO. POTORIO. ITEM. A.VESTE
L.VIBIVS. AVG. SER. PAMPHILVS. SCRIBA
LIB. ET. A'. BYBLIOTHECA. LATINA
APOLLINIS . CONIVGI . FIDELISSIMAE
ET. PIISSIMAE . B. D. S. M.

SVLPICIAE
THALLVSAE
ANTIOCHVS. TI. CLAVDI
CAESARIS. A. BYBLIOTHECA
LATINA. APOLLINIS
CONIVGI . SVAE
BENE. MERITAE

ALEXIO
CAESARIS
AVG. AB
BYBLIOTHECE

NOMINA VIRORVM ILLVSTRIVM, & eruditorum, quae in impreſsis hoc libro monumentis habentur.

Priuatas aliquot ciuium aedes, in quibus imagines nōnullae huiusmodi, & elogia seruantur, quandoq; dominis libuerit, uendita, uel donata, locum, ut quotidie fit, mutatura, indicare supersedimus.

FINIS.

Nomina, quae operarum vitio, vt in antiquis marmoribus leguntur, non sunt expressa, ita ad vetustorum lapidum fidem corrigito.

13
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ
ΝΕΟΚΛΕΟΥΣ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

15
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ
ΚΛΙΝΙΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

54
CΓΕΥCΙΓΓΟC
CΥΡΥΜCΔΟΝΤΟC
ΑΘΗΝΑΙΟC

55
ΞΕΝΟΚΡΑΤΗC
ΑΓΑΘΑΝΟΡΟC
ΚΑΛΧΑΔΟΝΙΟC

63
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ
ΒΛΥ̊ΣΩΝΟΣ
ΕΦΕΣΙΟΣ

66
ΚΑΡΝΕΑΔΗΣ
ΦΙΛΟΚΩΜΥ̊
ΚΥΡΗΝΑΙΟΣ

67
ΚΡΑΤΙΓΓΟΣ
ΑΣΚΙΟΝΔΟΥ
ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΣ

73
ΑΝΔΟΚΙΔΗΣ
ΛΕΩΓΟΡΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

77
ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ
ΘΕΟΔΩΡΥ̊
ΑΟΗΝΑΙΟΣ

VENETIIS MDLXX.
In aedibus Petri Dehuchino, Galli.